

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

זמני השבת
 ירושלים 18:51
 תל אביב 19:06
 חיפה 18:59
 יציאה 20:07

בס"ד

222

כ"ו אייר תשע"ח
 פרשת בחוקתי

28 קמח ירושלמי של אהבת ישראל בין הדגים לזמירות

6 אימת הקדושה או אימת ההתיישבות לאן נעלם יום ירושלים מהחברה הישראלית?

8 למה החזרנו את המפתחות? צבי יחזקאלי

22 אבא הסתכל עליו בעיניים אדומות סיפור מאת איתי אפלבוים

ירושלים לא נתחלקה לשבטים

ראיון עם רב העיר העתיקה, הרב אביגדור נבנצל שליט"א

14

Carmei Gal
קהילת כרמי-גת
 המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
 ע"ש הרב יוסף אברג'ל זצ"ל

קהילה של יישוב
 יתרונות של עיר

מתלבטים בין יישוב או עיר?
 כבר לא צריך לבחור

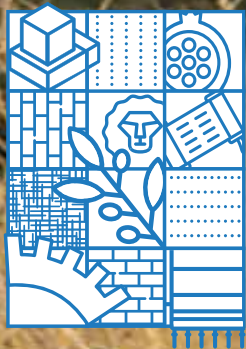

3 חדרים החל מ-
 ₪860.000

1-700-500-555
 www.bemuna.co.il

באמונה
 בונים אדם קביל

חג מִתְּנֵן בְּלִבְנוֹ

מַלְבוּשֵׁי
קוֹדֵשׁ

ביגוד יהודי לגבר

להזמנות: 073-2603196 www.malbusheikodesh.co.il

* למזמינים עד ראש חודש סיון - 15 במאי - אספקה לפני החג ע"י שליח הביתה

איזו תורה
תקבלי השנה?

ערב הכנה
למתן תורה

במדרשת אוריה
גבעת שמואל

יום רביעי

ב' בסיון // 16.5

במדרשה // רחוב הרימון 3 גבעת שמואל

הרבנית עידית איצקוביץ'	18:00
הרבנית אמרת טוויל	19:15
הרב יהושע שפירא	20:00
הרב יהונתן נמדר	21:00

<< פרטים והרשמה באתר או בפייסבוק >>
40 ש"ח בהרשמה מראש • 50 ש"ח בערב האירוע
הנחה לזכאיות • הסעות מירושלים

מדרשת אוריה ומכללה ירושלים
מזמינות את ציבור הבנות והנשים

לימודגלים

מדרשת אוריה
גבעת שמואל וירושלים

יום ירושלים
יום ראשון
כ"ח אייר 13.5

רח' דובדבני 36 בית וגן, ירושלים

הרב קובי דביר	9:30
הרב פרופ' יעקב כץ	10:00
הרב ברוך סליי	10:30
הרבנית עידית איצקוביץ'	11:45
עלמנש סנבטה -	12:45
סיפור מסע הכיסופים לירושלים	

13:45 "ירושלים אורו של עולם"
הרב יהושע שפירא & יצחק מאיר וחברים
בהתוועדות לכבודה של ירושלים

הרשמה מראש חובה!
באתר המדרשה או בפייסבוק
לע"נ המורה והמחנכת ציפורה בת רבי משה

<< הכניסה חינם! >>

מדרשת אוריה - תוכנית הוראה בשילוב מכללה ירושלים • תוכנית שילוב לבנות שרות • ימי לימוד לנשים

פרקי אבות בדרך לשבועות

משה שילת

פרק ו | כמו בכל עסק

רבי מאיר אומר: כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו. נקרא רע, אהוב, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, משמח את המקום, משמח את הבריות. ומלבשתו ענוה ויראה, ומכשרתו להיות צדיק, חסיד, ישר ונאמן, ומרחקו מן החטא, ומקרבתו לידי זכות. ונהנין ממנו עצה ותושיה בינה וגבורה... ונותנת לו מלכות וממשלה וחקיקוד דין. ומגלין לו רזי תורה, ונעשה כמעין המתגבר, וכנהדר שאינו פוסק, והוה צנוע, וארך רוח, ומוחל על עלבונו ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים.

מה יהיה עם עבודת ה' שלי? מה עם רכישת מידות טובות ומצוות שבין אדם לחברו? אם הוא לא ישקיע בהן כיצד הוא יתפתח בהן, הרי כל האומר "איני לי אלא תורה - אפילו תורה אין לו"? ובעצם, למרות שחז"ל אומרים ש"תורה אין לו" הוא דווקא מכיר את עצמו ויודע שתורה יש לו והיא אכן כל מציאותו!

וגם - מה יהיה עם ענייני העולם שעליהם הוא לא חושב בכלל, האם הוא יאלץ להיות מוזר ופרוש מהם, חסר יכולת להתמודד עם המציאות?

על זה עונה לו התנא: "כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה!" אל תחשוש שיחסר לך משהו. אתה תקבל הכל. יש דברים שתקבל ממש במתנה ללא שום צורך לעסוק בהם ויש דברים שהקדוש ברוך הוא יכין אותך אליהם ויקל עליך את ביצועם.

ילביש, יכשיר, ירחיק ויקרב

בעניינים שבין אדם לחברו אתה תזכה בשלמות, אתה תאהב יהודים (אפילו "בריות" בעלמא) והם יאהבו אותך, "אוהב ואהוב". דווקא בגלל שאתה לומד רק למען ה' ולא למען עצמך, באופן טבעי תאהב את בניו ללא כל הבדל ביניהם. אתה תהיה צנוע ובעל אורך רוח ומוחל על עלבונו.

וגם בענייני עולם הזה, אפילו שאתה מתעסק

רק בענייני תורה - תהיה לך הבנה בענייני העולם עד כדי כך שבני האדם ייהנו ממך בעצה ותושייה בענייניהם, אותם עניינים שאתה בכלל לא עוסק בהם, כי ה' ייתן לך במתנה, דרך התורה, הבנה מושלמת בענייני העולם. עד כדי "מלכות וממשלה" תוך כדי ענוה מוחלטת ו"כל העולם כולו כדאי הוא לו".

בעניינים שבין אדם למקום זה קצת יותר מורכב, את רוב הדברים הקדושים ברוך הוא לא יתן במתנה כי דווקא הם דורשים עבודה ובחירה אישית חופשית, אבל הוא יקל מעליך את העבודה ויכשיר אותך להצליח ללא הכנות מיוחדות: הוא ילביש אותך ענוה ויראה ואתה תוכל להשתמש בלבוש זה ולאט לאט להתאחד עמו ממש; הוא יכשיר אותך להיות צדיק, חסיד, ישר ונאמן ולך יהיה יותר קל לנהוג כך בפועל; הוא ירחיק אותך מהחטא ויקרב אותך לזכויות, אבל העבודה בפועל תישאר בידיך. (אבל אהבת ה' - "אוהב את המקום" - היא חלק מלימוד תורה לשמה ולכן מקבל אותה העוסק בתורה לשמה במתנה מלמעלה, כמו גם את הכישרון להיות "כמעין המתגבר ונהר שאינו פוסק" בתורה עצמה שלומד).

במקום אחר לגמרי

כך העוסק בלימוד לשמה יכול להמשיך ולהיות עסוק רק בתורה, כל השאר יסתדר כך או אחרת. למעשה הוא יהיה גדול בכל המעשים ומרומם מכל המעשים - "ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים"! הוא גר בעולם הזה אבל באמת שקוע במקום אחר לגמרי; מאוחד על ידי לימוד תורה לשמה עם הקדוש ברוך הוא שלמעלה מהעולם.

[שיחות הרבי מליובאוויטש]

על מי מדובר כאן? אם מדובר על לומד תורה 'לשמה', לשם מה מודיעים לו שזוכה לדברים הרבה? ואם כוונת התנא לשכנע אנשים ללמוד לשמה, האם הדרך לשכנע ללמוד לשמה היא בכדי לזכות "לדברים הרבה"?!

הרבי מלובביץ' לומד את משנתנו בצורה מקורית ופשוטה: יש בלימוד לשמה דרגות רבות והמשותף לכולן הוא לימוד ללא אינטרסים זרים, אך באופן כללי הן מתחלקות לשלוש: ללמוד על מנת לשמור ולקיים את המצוות; לשם הלימוד עצמו, לקיים מצוות תלמוד תורה ולקשר נפשו לה; ללמוד בשביל "לעזור" לתורה עצמה במשמעות של לחבר את התורה עם האיין-סוף שלמעלה ממילים ואותיות.

הדרגה השלישית היא גבוהה ושייכת לצדיקים גמורים ולא עליה מדובר כאן. הדרגה הראשונה היא פשוטה וגם עליה לא מדובר במסכת אבות שדבריה הם "מילי דחסידותא" - ענייני חסידות שלפנים משורת הדין. הנושא של משנתנו הוא בלומד תורה בדרגה השנייה. הוא אינו חושב על שום דבר חוץ מהתורה, אין לו כלום בלימודו חוץ מעצם קיום רצון ה' על ידי לימוד התורה. והוא "עוסק בתורה לשמה", התורה היא כל עניינו והוא טרוד בה יום ולילה כמו בעל עסק בעסקו.

אין לי אלא תורה?

הלמדן הטרוד כולו בעסק לימוד התורה לשמה שואל את עצמו לפעמים:

הגרעין החינוכי נתניה
קולט משפחות חדשות
כחלק מהתרחבות המוסדות
דרושים
גננת/ מלמדים/ מורות
במקום - מוסדות חינוך
תורניים לילדים
קהילה תוססת ומגובשת
לפרטים -
אדרת 0524806826
קו"ח:
bmag3000@gmail.com

ישיבת ההסדר 'אורות נתניה'
קולטת
אברכים ובחורים משיעור ד' ומעלה
מסלול גמרא בעיון/מסלול הלכה לרבנות
מלגה נאה לאברכים.
לפרטים -
הרב נתנאל - 0526070452

לנשים ובנות

נקודת המהתניא

סדרה מצולמת המביאה בצורה קלילה ונעימה נקודות לימוד משמעותיות ומעניינות מתוך ספר התניא.

בסרטון השבועי: כוונה ונועשה מעיינותיך

נצטרפות כרטיס תפוצה שבו הודעת ונציאפ נמס

054-921-0131

נותרו ימים ספורים! לזכייה בספר התורה

הגרלת ספר התורה ערב חג השבועות חג מתן תורה

הזוכה בספר התורה - לפני שנתיים
משפחת צירקוס - קרית מלאכי

הזוכה בספר התורה - שנה שעברה
משפחת גזילאן - ירושלים

שימו לב:

- הזכייה בספר התורה מזכה אותך בקיום 'מצוות עשה' של כתיבת ספר תורה
- בהגרלה זו, אין מדובר על זכייה באותיות או בעמודים אלא בספר תורה שלם!
- ספר התורה הינו רכושו האישי של הזוכה! רק אתה תחליט לאיזה בית כנסת יכנס ספר התורה לזכותך ולעילוי נשמת יקירך
- הזכייה בס"ת מזכה אותך גם במימון התהלוכה ובמודעות רחוב המבשרות על הכנסת ספר התורה לבית הכנסת שלך
- ספר תורה אשכנזי או ספרדי לבחירת הזוכים

ההגרלה תתקיים בעז"ה ביום חמישי, ג' סיוון, תשע"ח (17.05.18)

להשתתפות בהגרלה על ס"ת חייגו עכשיו ליד לאחים:

1-800-620-640

אפשר להצטרף להגרלה גם באתר www.yadlachim.co.il

• עפ"י פסק הרבנים ניתן לתרום מכספי מעשר • הודעה תימסר מיידית לזוכה • שם הזוכה יתפרסם בתא קולי מס' 077-3136224

לאן נעלם יום ירושלים מהחברה הישראלית?

ירושלים מפחידה אותם

הרב מרדכי גרינברג

ראש ישיבת כרם ביבנה

הנה מה שכתב הסופר עמוס עוז לפני כעשרים שנה: "במלחמה בין ירושלים לחל אביב, אני כולי לצד תל אביב - שפיות, חילוניות והוזה".

המלחמה הזו החלה כבר בימי אבותינו ביציאת מצרים. כשהודיע להם משה בפעם הראשונה על הגאולה, נאמר "ויאמן העם... ויקדו וישתחוו". אך בפרשת וארא נאמר "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה". מה השתנה? אלא שבראשונה שמע העם שה' ראה את עוונותיו ועומד להעלותם לארץ ישראל בה יכוננו מדינה עצמאית, האמינו והודו. אך בפרשת וארא נאמר דברים נוספים, "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים". התברר שיש חזון ליציאה ממצרים, הם הולכים להקים מדינה שאינה רק מקום מקלט, אלא "יסוד כיסא ה' בעולם", ולהיות לברכה לכל האנושות, זה היה כבר למעלה מכוּחם. על כך כתב האור החיים "מקוצר רוח: לצד שלא היו בני תורה לא שמעו. ולזה ייקרא קוצר רוח, כי התורה מרחבת לבו של אדם".

על החילוק שבין ציון וירושלים כתב הרב קוק זצ"ל: "כשם שציון מציין את הרעיון החילוני של הפעולה המדינית, כך ירושלים את הרעיון של המקדשות, את כל האידיאלים הטהורים העתידיים לצאת ממנו לישראל ולאדם. ושתי התנועות יחד ילכו במצב של ידידות ועזרה הדדית..." (מלכי בקדש ח"ב עמ' 8).

וכך הסביר הרב קוק את דברי הנביא "על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון, הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים". ציון, התנועה המדינית, משמיעה קולה בכוח, בלי בושה, אך מעמידה עצמה בשורה אחת עם שאר התנועות הלאומיות שבעולם, כמו הפולנים והליטאים, עומדת עמם במישור הרגיל. לעומת ירושלים שעומדת על "הר גבוה", מדברת בשם ה', אך קולה חלש. על כן פונה הנביא למבשרת ציון שתעלה למקום גבוה משאר האומות, שתדבר בשם חזון הנביאים. ושוב הוא פונה למבשרת ירושלים ואומר: את אמנם עומדת במקום הנכון, מדברת בשם ה', אבל אין שומעים את קולך, את מהססת ומתביישת, "הרימי בכוח קולך מבשרת ירושלים".

שתי תפיסות עולם, אלו השמחים בציון מסתפקים בחזונה, כבר עליהם משא ירושלים ובורחים מן האידיאלים שלה. ירושלים מפחידה אותם. ואלו השואפים להרים בכוח את קולה של ירושלים הקדושה.

אין פלא שיום ירושלים אינו נחגג כמו יום העצמאות. בינתיים.

מצא את ההבדלים

הרב יצחק גינזבורג

הניצחון הניסי במלחמת ששת הימים עורר בשעתו רגש טבעי של הודיה ושמחה, עם התעוררות הנקודה היהודית של אמונה וביטחון בה'. אבל גילוי חסד האלוקי הוא רק צעד ראשון, שאחריו מוטל עלינו לפעול במעשי ידינו (בסייעתא דשמיא) ולהחזיק כראוי במתנה הטובה שה' העניק לנו בעין יפה, בכמה שלבים עיקריים:

השלב הבא מיד לאחר הניצחון הוא הכיבוש, דהיינו החלטה והכרזה מדינית ברורה שארץ אבותינו שה' החזיר לידינו היא שלנו ותהיה בידינו, בריבונות יהודית מלאה (וכמובן ללא דיבור על נסיגה).

הכיבוש אינו תפיסה צבאית עקרה, אלא מוביל לשלב הבא, היישוב (כמו המושגים כיבוש וחזקה בהלכה). דהיינו התיישבות יהודית נרחבת בכל מקום, ובמיוחד בירושלים: להפוך אותה לעיר יהודית ללא הבדל בין מזרחה ומערבה (ולשם כך גם פינוי השטח מגורמים עוינים) - "עיר שחוברת לה יחדיו".

כל זה נעשה מתוך שאיפה להגיע לקראת היעוד של גאולה ומשיח, לזכות לכונן בירושלים עיר הקודש את מלכות בית דוד, ובפסגה - בניין המקדש, "בית תפלה לכל העמים".

ארבעת השלבים הללו - ניצחון, כיבוש, יישוב, משיח - מצטרפים לתהליך שלם של עלייה, "מעלין בקודש". גילוי השמחה מגיע בשלב השלישי, היישוב, כאשר ההארה האלוקית נקלטת ומתיישבת בכלים שבנינו עבודה. משום כך, יש בקרב הציבור הרחב רגש פשוט של הודיה ושמחה על מלחמת השחרור, כיון שאז לא הסתפקנו בניצחון ההצלה הראשוני אלא המשכנו לכיבוש ויישוב, "וירשתה וישבת בה", כולל הורשה-גירוש האויבים [במושגי פנימיות התורה: ארבעת השלבים הנ"ל מקבילים למבנה היסודי של אותיות שם הוי"ה, מלמטה למעלה. היישוב מקביל לספירת הבינה, מקור השמחה, "אם הבנים שמחה", וקביעת יום-טוב].

לעומת זאת, ניצחון ששת הימים נותר לעת עתה בשלב הראשוני בלבד, מעשה ה' הממתין למעשה ידינו. על כן מובן שבציבור הרחב אין גילוי של שמחה, הקשורה עם שלימות "ישראל בני נביאים הם" ואינם מוכנים להסתפק במועט כאשר בידינו הדבר להמשיך ולהתקדם בע"ה.

והעיקר: בימים אלו, המסוגלים לניצחון וכיבוש הארץ, עלינו להתעורר לתשובה ציבורית, לפעול בדרך הזו, "דרך המלך" המובילה אל הגאולה השלמה במהרה בימינו.

הסיפור של יאיר

סיפורו האישי של יאיר הניג - מייסד מכון הניג

בלסטוציטים וכו') על ידי תזונה נקייה ובריאה, צמחי מרפא ייחודיים, מזונות-על ופטוריות מרפא ועל ידי שחרור מכל המטענים הרגשיים שהצטברו אצלי במהלך השנים הביאו לרפואה שלמה לחלוטין.

לאחר תקופה ארוכה של הטבה משמעותית ביותר במצבי הבריאותי, הבנתי שיש לי שליחות בנושא. למדתי את התחום על בוריו והתחלתי לעזור לאחרים. התוצאות מהרגע הראשון ועד עצם היום הזה פשוט נפלאות. אנשים מבריאים מסבל של שנים בלי קושי גדול מידי.

המשכתי להשתלם וללמוד עוד, אני ממשיך גם היום. יש לי את הידע הרב והמקיף בשיטות טיפול רבות, מתוכן אני משתמש במתאימות ביותר ששומרות על הגוף ומביאות לתוצאות. כיום אני חוקר ומפתח תוספי מזון וצמחי מרפא ייחודיים - "HENIG HERBS" הנמכרים אצלנו במכון, וניתנים לרכישה גם באתר של מכון הניג.

כל אדם שמצליח להיפטר מהסבל שמלווה אותו, גורם לי לאושר. ואולי רק בשבילו הייתי צריך לעבור את המסע האישי שלי.

שנים סבלתי ממעי רגיז, ממש מהילדות. ביקרתי אצל המומחים הנחשבים ביותר. על אף הכישלונות שלהם, הורי לא וויתרו והשקיעו הון רב לכל הדוקטורים המלומדים ביותר בתחום.

לאחר כל האבחונים ושנים של סבל בלתי נגמר, הם הכריזו עלי כאחד שסובל מ"מעי רגיז". בכל פעם ששאלתי למה הוא רגיז, או מי מרגיז אותי, לא הייתה תשובה. הם המליצו לי לקחת כדורים מדכאי חרדה, כי הם אמרו שישפיעו על המעיים. הכדורים לא עזרו, אך גרמו לתופעות לוואי רבות.

החלטתי להתייחס מהרפואה המערבית והתחלתי את מסעי ברפואה הטבעית. אצל מי לא הייתי. מדקרים, מעסים, הרבליסטים, נטורופתים, טבעוניים וכו'. שום דבר לא עבד באמת לעומק. ניסיתי וניסיתי ולא וויתרתי.

לאחר כמה שנים של חיפוש, מצאתי את התחום של מזהמי מעיים, ובנוסף נחשפתי לתחום של טיפול בתת ההכרה (NLP), שלושת הממדים ודמיון נובע). שילוב של שני תחומים אלה - ניקוי הגוף ממזהמים (קנדידה, הליקובקטר,

לקבלת מידע נוסף או סרטוני המלצה של לקוחותינו, פנו אלינו או כנסו לאתר: www.henig.co.il

HENIG
המכון לרפואה טבעית

אבחון גוף-נפש מקצועי | שטיפת מעיים | טיפול רגשי | הומאופתיה | חנות טבע ייחודית
הניג - גברים, נשים וילדים. רח' מסילת ישרים 7, ירושלים. www.henig.co.il

לקביעת תור לאבחון התקשרו עכשיו: 02-9919109

צבי יחזקאלי

הערבים הבינו. מתי אנחנו נבין?

רוב הקבוצה פנתה מזרחה לירדן, חלק קטן הלך לבדוק האם זה נכון, ואותו זקן היה ביניהם. הוא אמר לי שאם כבר למות אז לפחות לנסות ולראות אם זה אמיתי. כשהגענו לירושלים, היהודים נתנו לנו בחזרה את המפתחות של הר הבית! מי היה מאמין?! אז הבנתי שאתם לא באמת בעלי הבית."

המקום בו צעדו דוד ושלמה, בית המקדש והכותל מעבירים לך את המסר שיש כאן משהו גדול יותר אפילו מהאגו שלך. רק המילה 'ירושלים' גורמת לכל יהודי להרגיש.

זה הסיפור שלנו עם ירושלים, זה הטיעון המרכזי שלנו: ירושלים היא חלק מהלב שלנו. כמו שיש לאדם חלק אל-זה ממעל שמחיה אותו, לכל יהודי יש חלק מירושלים של מעלה ושל מטה בו זמנית. כשאני נקלע לוויכוח על ירושלים עם פלסטינים, זהו הקלף המנצח: כמה פעמים אתם מתפללים על העיר הזו? ממת? התשובה היא שהם לא מתפללים לירושלים ואף מפנים אליה את הגב מאז ומעולם, מכיוון שבזמן הופעת האיסלאם אנחנו היינו כבר שש מאות שנה בתפילות על חורבן בית שני, מול כזה טיעון אי אפשר להתווכח.

זהו קשר שאם לא נשמור אותו מהלב, נחסיר אבן אחת מאבני העיר. ירושלים שבלב שלנו מחיה את ירושלים המשגשגת מול עינינו. התפילות במשך אלפי שנות גלות הן אלו שהביאו לבנייתה מחדש. תחשבו: 2000 שנה כפול 354 יום כפול שלוש תפילות ביום, כפול מיליוני יהודים... וזה לא כולל את הדמעות של תשעה באב. תחשבו כמה פעמים נאמרה התפילה והבקשה "ברוך... בונה ירושלים". השם יתברך בונה את ירושלים מהתפילות שלנו.

אנחנו תמיד רחוקים, ותמיד קרובים. רבי נחמן סיפר פעם איך בקצה ההר פכפך מעיין והרחק ממנו בעמק עמד לו לב. הלב התגעגע למעיין בכיסופים איך סופיים, מביט בו מרחוק. והמעיין גם הוא התגעגע. בכל פעם שהלב ניסה להתקרב למעיין ולטפס על ההר, קשר העין ניתק בגלל השיפוע, והלב היה בסכנת כלות הנפש מחמת הגעגועים, כך שנאלץ לחזור לאחוריו, ליצור שוב קשר עין ולצערק מרוב געגועים. כך היא ירושלים שלנו, היא תמיד שם ותמיד צעקנו מרוב געגועים אליה. אבל אם לא נהיה בקשר עין לפחות בכיוון התפילה אין לנו קיום.

סיפר לי פעם זקן פלסטיני על אותם ימים בשנת 67' במהלך מלחמת ששת הימים, כשלהם היה ברור עוד לפנינו שהירדנים לא יגנו על ירושלים בכל מחיר; אחרי הכל, היא לא ממש שלהם. במהלך הבריחה מזרחה, ממש לפני יריחו, הם ראו קבוצת קצינים ישראלים שמנסה להגיע אליהם מכיוון ירושלים. הם היו בטוחים שעומדים להרוג אותם כחלק מביסוס הניצחון האדיר. "אחד הקצינים ניגש אלינו ואמר: קיבלנו הוראה מגבוה להחזיר אתכם לירושלים, לעיר העתיקה, להר הבית". הערבים לא האמינו שזה מה שהם שומעים. לא רק שלא הורגים אותם אלא רוצים להחזיר להם את הדבר שאמור להיות היקר ביותר עבור הצד השני. "לא ייתכן" קבע השיח' של הקבוצה, "זו מזימה". רוב הקבוצה פנתה מזרחה לירדן, חלק קטן הלך לבדוק האם זה נכון, ואותו זקן היה ביניהם. הוא אמר לי שאם כבר למות אז לפחות לנסות ולראות אם זה אמיתי. "כשהגענו לירושלים, היהודים נתנו לנו בחזרה את המפתחות של הר הבית! מי היה מאמין?! אז הבנתי שאתם לא באמת בעלי הבית."

לפעמים הקדוש ברוך הוא נותן לאדם כל כך הרבה מתנות שהם ממש מעבר לדמיון שלו והוא נתקל באי-אמון. אנחנו לא בטוחים שהשם ממש אוהב אותנו ואנחנו מנסים לעשות צעדים קטנים אל מול המתנות הגדולות, בשלל טיעונים... אנחנו מתכווצים ומנסים להתאים את השפע האדיר לכלים המצומצמים שלנו, וכך אנחנו מפסידים אותו בידיים. כך קרה עם הר הבית. קיבלנו את הכל והחזרנו את המפתחות ומאז הערבים הבינו את המסר.

ביום ירושלים לפחות נזכור מה מקומה של ירושלים בלב שלנו ואז אולי נפתח את הדלתות שסגרונו. הלב והקשר יחזירו בסופו של דבר את המפתחות לבעלים האמיתיים.

למי שנולד בירושלים וגדל בה, כל יום הוא בעצם יום ירושלים. הוא אמנם לא מסתובב עם דגל בכל חלקי העיר אבל הוא חלק מהעיר. להיות ירושלמי זה להיות אבן מאבני ירושלים. העיר עיצבה אותי, יש לי מזג שדומה לה. הצורך בקדושה טבוע בי, וגם הדין הוא חלק ממני. אבן זה לא משהו רך אלא עמיד כדי להחזיק קשר של אלפי שנים.

בכל פעם שאני יוצא מירושלים אני מבין שאני שייך אליה. אני יוצא החוצה כדי לספר עליה ולהגיד שאני ירושלמי. זו ההגדרה הכי חזקה שלי אחרי היותי יהודי. לגדול בירושלים בתור ילד זה להתאמץ עם האופנים בעליות שלא נגמרות וליהנות רק כמה שניות מהירידות. רק כשאתה גדל אתה מבין שהעיר עיצבה אותך כמו אבן, לאט לאט עם קושי רב ומעט הפוגות אבל עם יכולת להגיע גבוה גבוה, עד לבית המקדש, לשער השמים.

לזהב של ירושלים יש אלף גוונים, כל אחד יכול למצוא בה את נקודת הקדושה שלו. בכלל לא משנה איך אתה מגדיר את עצמך, העיר הזו אומרת לך מיד במפגש הראשון: כאן מדברים על לב, על רוחניות וקדושה, תבחר את הרמה שלך, את הזהב שמתאים לך. והעיר לא נותנת לך לעמוד במקום, תמיד יש תנועה רוחנית ופנימית. משהו מהאבנים מדבר אל הלב.

באם בלתי באוירה סלומה פתנו
באיוהפ שבסליב אפרש באוירה הסיפית
ארומאת ואיכותית אפ משפחות תרנית

מסורת בתיק

מוזמנות ליצור קשר לקבלת תאריכים לזימון הפתוחים שלנו

טהר עילית
אפרש אפ הדיחות מלחנת

ליוי אישי	עשייה חברתית	אפשרות לתכנית אלול
סדנאות סיוחדות	לפרטים ולהרשמה: ליאור 053-3328863	אפשרויות לשילוב ש"ל

מי שטוב לו ושמח שיפרח

בית עם גינה גדולה
במיקום עוצר נשימה

פירוט: ישראל

כניסה
מיידית

*ההדמיה להמחשה בלבד

מעלה חבר

קולטים חברים חדשים ומזמינים
אתכם לבוא ולהכיר אותנו
> מוסדות חינוך תורניים איכותיים
> פעילות קהילתית תוססת ושמחה

רק **817,000** ₪

צמוד קרקע עם גינה

> 8 דק' מקרית ארבע <

צמוד למדד תשומות הבניה 3/18

לפרטים והרשמה:
תנאל | 050-8370797

מרכז
מידע
אמנה

1-800-260-240
www.amana.co.il

פרשת בחוקותי | בחיפוש אחר הלמה

העתיד לעצב את עתידה". אצל היהודים, אמר, "העבר הוא יותר מאוסף של סיפורים". הוא "חלק בלתי-נפרד מהייעוד; טמונה בו פרשנות של העתיד שהינה ודאית יותר, מוחלטת יותר וכוללת יותר ממה שמציעה כל התנבאות מסוג אחר, מקריאה בכוכבים עד שאלת אוראקל". היהודים היו הראשונים שמצאו משמעות בהיסטוריה. הם גילו את הלמה; ועל כן יכלו לשאת כמעט כל איך.

אלו הן מחשבות מודרניות יחסית. אך הן מצויות בלב פרשת בחוקותי על פי פרשנותו של הרמב"ם. הפרשה פותחת בברכות שיבואו על ראשם של בני ישראל אם ישמרו אמונים לייעודם ולבריתם עם הקדוש ברוך הוא. אחריהן מפורטות הקללות שתגשמה אם יעשו את ההפך. רשימת הקללות ארוכה, מבהילה ואיומה, אף כי חתימתן בשמן נחמה: "וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתְכֶם בְּאֶרֶץ אֲנִיִּיְהִיֶה לָא מְאֻסִּים וְלֹא גְעֻלְתִּים לְכָל־לֵהֲפֹר בְּרִיתִי אִתְּכֶם; כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא כז, מד). מה פשר הברכות והקללות?

מילת המפתח בקללות היא "קרי". היא מופיעה שבע פעמים בפרשה הזו, ולא בשום מקום אחר במקרא. הופעותיה כאן הן בנוסחאות כגון זו: "וְאִם בָּזֹאת לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי בְקָרִי - וְהִלַּכְתִּי עִמְכֶם בְּחַמַּת קָרִי וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אֲף אֲנִי שְׁבַע עַל חַטָּאתֵיכֶם" (פסוקים כד-כח). אך מובנה של המילה "קרי" אינו ברור. בין יתר המובנים שניתנו לה בפרושים ובתרגומים - מרדנות, עקשנות, אדישות, הקשיית-הלב וסרבנות.

הרמב"ם, לעומת זאת, מפרש את המילה על פי שורשה. קרי - כלומר במקרה. המסר של הפסוקים שציטטנו ודומיהם הוא, לשיטתו, זה: אם תתנהגו כאילו ההיסטוריה היא רק מקרה, ולא מעשה ידי ההשגחה, אלך אני ה' על פי השקפתכם ואמסור אתכם לידי המקרה. התוצאה תהיה שעם ישראל, שכאז כן עתה הוא עם קטן היושב בסביבה עוינת מאוד, יובס במלחמה, ארצו תהיה לשממה, והוא עצמו יהיה קרוב לאבדון.

קריאה מעניינת זו מזכירה לנו אבחנה שאנו שוכחים לפעמים: האבחנה בין ענישה בידי שמיים לבין הסתלקות של ההשגחה, שהתורה מכנה "הסתר פנים". כשאלוקים מעניש, הוא מעניש את האשם. אבל כשהוא מסתיר את פניו, גם החפים מחטא עלולים לסבול.

ה' מסתיר את פניו מהאדם כשהאדם מסתיר את פניו מה'. כך מבין הרמב"ם את הפרשה, ולהבנה זו יש זיקה מפתיעה להכרזת הכפירה של ניטשה. כאשר פניו של אלוקים מוסתרים, נשאר רק "אפס אינסופי" ו"חלל ריק". אך המת כאן, מי שחדל להיות, איננו אלוקים חלילה אלא האדם כמחפש משמעות. במקומו באה, כפי שניטשה ידע היטב, האדם כחיה-הרוצה-עוצמה. ומשם קצרה הדרך לניהיליזם ולברבריות.

להיות יהודי הוא להאמין שיש משמעות לחיינו הפרטיים ולהיסטוריה המשותפת שלנו. אלוקים נמצא גם כאשר איננו יכולים להרגיש אותו. הוא שומע אותנו גם כשאנו איננו שומעים אותו. זוהי הברכה. בברכה זו, ה' נתן לעמו עוז לעמוד בכמה מן המכות האיומות ביותר שנפלו על עם מן העמים. ולנו, כיחידים, היא נותנת את העוז להתגבר על "חיצי גורל אכזר, אבני מרגמותיו". אם נאבד את האמונה, נאבד את העוז הזה. נישאר עזובים לידי המקרה. זוהי הקללה. המקרה הוא לא חביב; המקרה הוא עיוור. הקללה איננה עונש אלא תוצאה.

מכאן הרעיון משנה-החיים שבפרשתנו: חפשו משמעות - ותמצאו כוחות. החיים אינם מקרה. הם סיפור שאתם חלק ממנו, שאלה שאתם התשובה לה. כזה הוא הייעוד הלאומי שלנו, שלכל אחד ואחד מאיתנו יש בתוכו תפקיד ייחודי לו. מצאו אותו - וה"למה" הזה יישא אתכם על פני כל "איך" כמעט. או בניסוחו של ג'ורדן פיטרסון, "משמעות היא הדרך, היא השביל אל חיים מלאים יותר, היא מקומכם כאשר האהבה והאמת מדריכות אתכם ושום דבר שאתם רוצים או עשויים לרצות אינו גובר עליהן". מכאן נגזר הכלל השביעי בתריסר "הכללים לחיים" שלו: בקשו את המשמעות, לא את הדחוף.

לכל דבר יש משמעות. לא תמיד היא אומרת "זאת הסיבה לכך שקרה כך וכך"; לפעמים היא אומרת "היות שכך וכך קרה, זה הדבר שאתם צריכים לעשות". כשאנו מוצאים את הלמה, גם קללה יכולה להיות לברכה. ובלי הלמה, גם ברכה עלולה להיות לקללה. חפשו אפוא את הלמה, והשאר יבוא בעקבותיו: הכוחות והעוז, ההגשמה והשלום.

המשפט המצוטט ביותר של פרידריך ניטשה, אחד המשפטים המצוטטים ביותר בספרות ובהגות המודרנית בכלל, הוא הפתגם "מי שיש לחייו למה יוכל לשאת כמעט כל איך". אם יש לחיים משמעות, אם לחיינו שלנו יש תכלית, אם ישנה משימה המחכה שנגשים אותה, כי אז משהו בתוכנו נוסף בנו כוחות לעמוד בסבל ובאבל. הקריאה שקורא לנו העתיד עוזרת לנו להתגבר על כאב ההווה ועל טראומת העבר. אירוני הוא כי דווקא ניטשה שכפר באלוקים ראה במרב הבהירות כי אבדן האמונה יוביל למות המשמעות.

אבחנה דומה, ומסקנה הפוכה, היו כמעט מאתיים שנה קודם לכן מנת חלקו של אחד המתמטיקאים המבריקים ביותר של המאה ה-17, בלז פסקל. "הדומייה הנצחית של חללים אינסופיים אלה מבעיתה אותי", כתב. בליל 23 בנובמבר 1654 חווה פסקל בן ה-31 חוויה דתית ששינתה את חייו. את תיאורה כתב על פתק: "אש. אלוקי אברהם, אלוקי יצחק, אלוקי יעקב, לא אלוהי הפילוסופים והמלומדים..." והוא סיים בציטוט מתהילים קיט, טז: "לֹא אֶשְׁכַּח דְּבָרְךָ", והוסיף "אמן". את הפתק הזה תפר אל מעילו, שיהיו הדברים על לבבו בשוכבו ובקומו ובלכתו בדרך, ואת שארית חייו הקדיש לעיון באמונה באל.

אלוקי אברהם, יצחק ויעקב הוא האל המדבר אלינו, הקורא לנו, המקשיב לנו. החללים האינסופיים אינם דוממים. בהם ומעבר להם נשמע קול הדממה הדקה של אלוקים, והוא אשר נותן משמעות להיסטוריה ולחיינו של כל יחיד. כפי שכתב ההיסטוריון הבריטי ג'ון ה' פלאם, "נראה כי אצל היהודים הופיע הביטוי הראשון לרעיון כי בהיסטוריה האנושית מתחולל תהליך

מעין גנים

ישיבה ללימוד הנגלה והנסתר
בראשות הרב יוסף אסייג שליט"א
פותחת שעריה לציבור
הישיבה מסוקמת בישוב גבע בנימין/אדם

בתכנית:
סדר בוקר: גמרא בעיון
למעוניינים לימוד ע"פ תכנית הרבנות מהגמרא עד ההלכה.

סדר צהריים: לימוד קבלה בעיון

בישיבה יושם דגש בכללים בלימוד התורה. במ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם בעבודת ה' ובתיקון המידות ע"פ ספרי המוסר והחסידות.
הישיבה מיועדת לבחורים ולאברכים. לדתיים מבית ולבעלי תשובה.
בעלי נכונות ורצון להתפתח ולגדול בתורה ובעבודת ה'.

ליתר פרטים: ר' איתי כהן 050-9775995

**משפחות המעוניינות לבוא ולהתרשם מהקהילה,
מוזמנות ליצור קשר עם אלישבע: 052-7203326**

'כשהאמונה והאהבה לחקור חוברים יחדיו, הגבולות הם אין סופיים'

קרסומי ישראל

תכנית חדשה, מגוונת ונוחה

- < הקניית כלים מקצועיים לניהול והעצמה אישית
- < חוויה לימודית מרתקת
- < ליווי לאורך הלימודים באוירה משפחתית
- < הדרך להרחבת אופקים

בין הקורסים:

- < יחסי רב-תלמיד במקורות ישראל
- < הלכה, פילוסופיה וקבלה
- < אמונה ומודרנה - הילכו שניהם יחדיו?
- < החסידות בשדה החינוך

מסלולים נוספים לתואר שני:
הוראת מתמטיקה | מדעי הטבע
ניהול וארגון מערכות חינוך

תואר שני M.Ed.

בהוראת

מחשבת ישראל ותורה שבעל פה

1+1
תואר עם בונס

אפשרות להצטרפות ללימודי תעודה במקצועות טיפוליים על בסיס מקום פנוי במסלולי היהדות והמזרחים

- < חבילת מלגות מורחבת
- < הגשת עבודת מחקר אחת בלבד
- < יום לימודים אחד בשבוע, במשך שנתיים
- < מסלול נפרד לנשים ולגברים
- < מותאם במיוחד לאמהות עובדות

בית הספר ללימודי תואר שני. לפרטים ולרישום:

053-9220446

אתר: michlala.edu/m.ed

מייל: nathalieb@michlalah.edu

פרץ איינהורן

“קנה לך רב ועשה לך חבר”

אני מבין שיש להם אישה וילדים, אני מבין שהם ממש טרודים בהמון דברים נוספים, אבל גם אני חייב תשומת לב. אני גם ילד שלהם. אני סוגר בבסיס שבועיים או שלושה ולא תמיד יכול להגיע לביקור בישיבה, ואני מתגעגע ללמוד תורה ואני חייב אוויר לנשימה.

עניתי לחייל הצדיק הזה: אוי אחי אהובי כמה שאתה צודק! חשוב שתגיד ותשלח הודעות לרבנים שלך ותשתף אותם במה שאתה משתף אותי. הרבנים רוצים להחזיר לך ולכל התלמידים שלהם אהבה, וממש חשוב להם לשמור על קשר אתך ועם כל התלמידים שלהם, אבל הם באמת ממש עסוקים וחייבים את התזכורות שלך ושלי. הרבנים שלנו חייבים שנגיד להם שאנחנו צמאים לכמה מילים של התעניינות וחיווק, שנגיד ונכתוב להם שאנחנו מחכים ומצפים להתייחסות, כמה אנחנו זקוקים לחיבור דרך הודעות פשוטות: “מתי כבר תבוא לשבת? מתגעגעים אליך!” “מתי אתה מסיים קורס מ”כים/קצינים? אנחנו רוצים לבוא ולשמוח איתך!” “מתי אתה מגיע לכוס קפה ועוגה טובה?”

אנחנו חייבים לעזור לרבנים שלנו לשמור אתנו על קשר קרוב ואוהב. אסור בשום אופן וחס ושלום להתחיל להרגיש: הרב מסנן אותי. לא אכפת לו ממני. הרב שכח אותי...

“קנה לך רב”!

תשקיע בקשר כמה שיותר: תביא לרבנים ולרבניות ולילדים הקטנים שלהם ציודים קטנים. כן אחים שלי. תשקיעו כסף בקשר. במיוחד כשמגיעים לשבתות: בקבוק יין ועוגה טובה, וילדים כמה שוקולדים קטנים. כן אחים שלי, גם רבנים צריכים חיווק.

בגמרא בקידושין כתוב: “אדם חשוב שאני” - במה אדם חשוב שונה? שלפעמים בעצם זה שהוא מסכים לקבל ממך, הוא מעניק לך. לנו התלמידים תהיה ממש הנאה אם רבנים יקבלו מאתנו בשמחה מתנה שניתן להם פעם בשנה. תקנה לרב מתנה ליום הולדת, למה לא?

ואם הרבנים לא עונים לנו הרבה זמן, צריך להשיג את המספר של הרבנית ולבקש ממנה לומר לרב שאנחנו מחפשים אותו ושנאנחנו חייבים חיבור וחיווק ממנו דרך הפלאפון ודרך הודעות.

וכן, אחים אהובים: צריך לבקש מהרב והרבנית שיעזרו לכם להשיג שידוכים טובים כי אתם רוצים להקים בית של תורה. וכן, אם אתם בדרך להתארס אתם חייבים לסגור עם הרבנים הדרכה לחתונה - איך דבר כזה להתחתן בלי הדרכת חתנים מרב!

וכן אחים אהובים - ממש לפני החתונה חייבים לבוא עם הזמנות ולהכריח את הרבנים להגיע ולשמוח אתכם. איך עושים את זה? - פשוט מאוד!

שני עדים - שני רבנים. פלוס הרב המקדש. ולחלק את שבע הברכות... אני קורא לזה “לסנדל” את הרבנים. אנחנו חייבים את הרבנים אתנו! וכמובן לשלם לרבנים דלק או לדאוג להם להסעה, רב מוזמן להרבה חתונות ומדובר על אלפי שקלים דלק שהוא נדרש להוציא כשאף אחד לא חושב על זה!

הדור שלנו מורכב ויש לכולנו יש של ניסיונות - הרבנים זה האור שלנו בעולם הזה ובעולם הבא!

אני רואה בניינים כמה כוח והשפעה יש לרבנים שליט”א על בניית בתים טהורים בישראל. ואתם הרבנים שלנו שליט”א, בבקשה תקרבו אותנו. “עשה לך חבר” - אתה הרב, תדריך אותי ותלמד אותי איך אני יכול להיות תלמיד שקרוב אליך. תלמיד שמשתוקק להתחבר לעבודת ה' שלך ושל משפחתך. “חבר אני לכל אשר יראוך”. בבקשה הרב. אני משתוקק וכוסף להיות תלמיד קרוב.

כשאני זוכה לגשת לרבנים שלי, אני מלא ביראה, אבל יחד עם זאת ליבי מלא מלא אהבה. אנחנו התלמידים פשוט זקוקים שלפעמים חתנו לנו הרגשה שאנחנו גם חברים שלכם לעבודת השם יתברך.

בבקשה, תבינו, אנחנו לא מתבלבלים, אנחנו יודעים את הגבולות! אנחנו לא מצפים שתצאו אתנו לטיול או למסעדה. אנחנו כמו הילדים שלכם - “כל המלמד את בן חברו תורה כאילו ילדו” - בבקשה תשקיעו בנו. תעודדו אותנו, תחזקו אותנו בדברי תורה.

בבקשה פתחו לנו פתח כפתחו של מחט, ואנחנו בעזרת דקדושה ובגבורה נדרוש עוד ועוד. אתם הרבנים חייבים להבין, שאנחנו התלמידים, קדושה אנחנו דורשים ומבקשים!

בשבוע שעבר הקפצו כמה יחידות מובחרות לגבול עזה. בשעה 02:00 בלילה קיבלתי טלפון מחייל צדיק שביקש חיווק וברכת הדרך לפני יציאה לפעילות מבצעית. אני ממש מבקש מהחיילים שירגישו חופשי להתקשר ולשלוח הודעות 24/6 - ככה אני מרגיש ככוננות כל הזמן ואני יודע שאסור לי להירדם בשמירה על הכושר הרוחני שלי. אני מקבל הרבה כוחות מהחיילים שמוסרים את נפשם 24/7. ואם הם מוקפצים לגבול עזה, אז גם אני רוצה להיות מוקפץ - לפחות לשיחת טלפון ולהודעות חיווק. תתקשרו חופשי אחים אהובים! בכל שעה!

בשבוע שעבר הייתה לי שיחה מעניינת עם חייל ששיתף אותי במשהו שישב לו על הלב. חייל שאני לא מכיר, אבל בזכות ‘קרוב אליך’ זכית להרבה חברים חדשים לעבודת ה'. החייל אמר לי בפלאפון: שמע פרץ, אני שבור! לפני שהתגייסתי למדתי תורה שנתיים, הייתי בקשר מצוין עם הרבנים, היו לי חברותות אתם, הייתי רודף אחריהם ומלווה אותם עד הבית, מגיע לבית שלהם ואפילו שומר על הילדים שלהם לפעמים, שוטף כלים, ממש הרגשתי שהרבנים יללו אותי כל החיים. יש לי שני קלטרים ענקיים של סיכומי סוגיות וסיכומי שיעורים ותמיד התייעצתי עם הרבנים על כל דבר. מאז הגיוס לצבא, אני מקפיד לשלוח לרבנים לפני כל שבת הודעת ‘שבת שלום’ ויש לא מעט פעמים שהרבנים לא עונים לי. פעם בשבועיים אני מקבל כל פעם מרב אחר הודעה בחזרה: ‘שבת שלום’. זה נחמד, אבל למה הרבנים לא מבינים שכל מילה נוספת בהודעה, ממש נותנת לנו כוחות? למה הרבנים לא יכולים לכתוב: “שלום תלמידי היקר והאהוב. יישר כוח גדול. שבת שלום ומבורכת לך ולמשפחתך. שתזכה להמשיך לקדש שם שמים” - הודעה אחת כזאת נותנת כוחות לשבועיים.

אני מבין שהרבנים עסוקים, אני מבין שיש להם כל שנה תלמידים חדשים,

בית מדרש לרבנות הקהילה

הכשרת רבנים לקהילות בארץ ובחול

“הרבנות,
זה הכח הרוחני
הגדול,
הכח החשוב
אשר יצר תמיד
את דעת הקהל
בישראל”
(הראי”ה קוק)

בית המדרש פותח מחזור לימודים חדש בשנה הבאה

**ומזמין אותך להצטרף לחבורה לומדת ומפירה
השואפת להיבנות לרבנות קהילתית
מתוך חיבור לעם ישראל ולאתגרי השעה**

לימודי הלכה מעמיקים, תוך מפגש עם שאלות
הלכתיות ופסיקה מעשית של רבני קהילות

לימוד שיטתי בתנ”ך ובאמונה בהתייחסות לאקטואליה
ולאתגרי זמננו

הכשרות והעשרות מקצועיות במגוון התחומים בהם
עוסק ופועל רב קהילה

מפגש ושימוש רבנים מכהנים

מלגה גבוהה למתאימים | מגורים במקום

פרטים והרשמה:
בית מדרש מר”ץ 02-5339102 | הרב דני 052-6071300 | הרב עוז 058-5343811

המחשבות וההרגשות הללו בדיבור, הן באות לידי ביטוי במציאות והן מקבלות משנה תוקף.

הנשמה שלנו היא "חלק אלוה ממעל" (איוב לא, ב). היא קדושה וטהורה, מכוונת ומדויקת, ורוצה רק בטוב האמיתי. כשם שמעייץ מים חיים מפכה בעוז אם דרכו פנויה, אך חרב אם סותמים את פתחו בעפר ובוץ, כך גם הנשמה. הנשמה היא עדינה, "בת מלך" כלשון חז"ל (קהלת רבא ו, ז). אם לא מאפשרים לה מרחב להתבטא במציאות - קולה העדין נבלע בגסות העולם והיא מתכווצת ומסתתרת. לעומת זאת, אם מאפשרים לה להשמיע את קולה במציאות הממשית, נוצרת גם בעולמות העליונים מציאות רוחנית עוצמתית של הארה. האדם מצדו מדבר דיבורי טוב ואהבה, ובכך מתעוררת מציאות של אהבה בעולמות העליונים, וגם הוא עצמו זוכה להשפעת חיות של אהבה על נשמתו.

עלינו לדבר אל ה' דיבורי אהבה, לומר לו שאנו אוהבים אותו ורוצים בו. עלינו לספר לו שאנו שמחים בתורתו, שמחים במצוותיו, שמחים לעבוד לפניו. יחסים 'קרים' עם ה' יתברך מצמצמים את הקשר עמו, וממילא גם האהבה אליו אינה מתפתחת. לעומת זאת, ביטוי רגשות אלו על ידי הדיבור מעצים מאוד את האהבה שלנו לקדוש ברוך הוא, ומשפיע עלינו חיות והתחדשות רוחנית. הנשמה מקבלת את הכוח, את המקום ואת הביטוי שלה בעולם, והיא עולה ופורחת. הנשמה שלנו היא הדבר היקר לנו ביותר, ואנו צריכים להשקיע את כל המאמצים שביכולתנו כדי לשמח ולענג אותה. היות ונשמחנו מלאה באהבה לה, הרי שביטוי אהבה זו בדיבור מענג ומשמח את נשמתנו. שמחה זו נובעת מכך שהנשמה מרגישה שהיא נמצאת במקומה האמיתי ומצליחה להתגלות ולהביע את עצמה. וכשהנשמה, שהיא הגילוי האלוקי שבנו, שמחה ומתעצמת - חלה בנו ברכת ה', שנאמר: "בכל המקום אשר אזכיר את שמי (אביע ואבטא את ההתגלות שלי, שהיא הנשמה שבך) - אבוא אליך וברכתך" (שמות כ).

הבעל שם טוב אומר

הרב שמואל טל | ראש ישיבת תורת החיים

דיבורי אהבה

כשאדם מדבר דיבור טוב, והדיבור הוא החיות של האדם, והחיות הוא ממנו יתברך שמו, אז הדיבור סלקא לעילא ומעורר הדיבור העליון, ומשפיע עליו יותר חיות מלמעלה.

צוואת הריב"ש אות קג

מכת מה שמדבר בדחילו ורחימו למטה ומדבק עצמו בכורא יתברך שמו, יש כח לעלות למעלה מכל הרקיעים והאופנים והשרפים, ומדבר שם באותו עולם.

שם אות קלו

בשבועות הקודמים עסקנו בדברי הבעל שם טוב הקדוש בעניין החייאת יחסי האהבה בינינו ובין אבינו אוהבנו שבשמים. בע"ה, מאמר זה יהיה הראשון בסדרת מאמרים שיבארו דרכים לחיזוק והעצמת אהבה.

תוכנה ראשונית ובסיסית לגבי האהבה היא, שיש לדבר עליה כדי לשמרה ולהעניק לה ממשות. אין הכוונה לדיבורים חיצוניים וריקים מתוכן, אלא לדיבור על האמת שהאדם מרגיש בלבו. הדיבור הוא אחת מסגולות האדם הגדולות, והוא התכונה העיקרית שמבטאת את מעלת החיים של האדם.

למחשבות שאדם חושב בלבו בלבד ואינו מוציאן בשפתו יש חשיבות מוגבלת. אחת מהסיבות לכך היא שהעולם הזה כשמו, יש בו ממד של העלמה לדברים הפנימיים שבו - הדברים שבולטים מבחינה חיצונית הם הדברים שתופסים יותר 'נפח' ו'משקל' במציאות, ואילו הדברים הפנימיים שאינם מקבלים ביטוי חיצוני נדחקים לשוליים ולא מקבלים את המעמד הראוי להם באמת. מחשבות והרגשות פנימיות, אמיתיות ככל שיהיו, עלולות להישאר בתוך הלב ולא לבוא לידי ביטוי במציאות, ולהיבלע בתוך ה'רעש' של העולם החיצוני. כאשר מבטאים את

כולל הדיינות
בישיבת רמת השרון
מרחיב את
שורותיו

לפרטים:

הרב אורי גנץ
055-6690405

מתחילים חושן משפט
חלק א' בזמן קיץ

ניתן לפנות גם במייל:
yrhasharon@gmail.com

ספוג באבני יך של ימים

מי שזכה לראות את הרב נבנצל מתהלך ברחובות העיר העתיקה כשהוא עטור בתפילין ושקוע בגמרא, קיבל משב רוח מירושלים של מעלה < הרב מאחד המגזרים, בוגר קול תורה, פוניבז' ומיר, הצטרף לישיבת הכותל ואף נדד לחזיתות בעתות מלחמה > שמחתו ויראתו, התמדתו וחריפותו היו לשם דבר, וזכינו לעלות לביתו ולשוחח עמו לרגל יום ירושלים

אברהם יצחקי

תלמידי החכמים, בקיאותו המופלאה בתנ"ך.

הרב של כולם

עוכדה מיוחדת, בדור שהשבטיות והמגזריות חוצה ומפרידה את העם לעדרים, עדר עדר ומנהיגיו, היא ההנהגה חוצת המחנות של הרב נבנצל. מעריציו באים מכל המגזרים. מלבד הנהגתו הענווה והנחמה לציבור, יחד עם אהבה והערכה לכל יהודי, נוסף על אלו חברו בדמותו זרמים שונים. תולדות חייו, יארכו לאורך ימים טובים, מהווים שיקוף של הגיון והרוחב הזה.

הרב אביגדור נולד בליל הסדר של שנת תרצ"ה להוריו ד"ר יצחק והלדה נבנצל. המשפחה הייתה מיוצאי אשכנז, ברוח תורה עם דרך ארץ. אביו היה יו"ר המועצה המייעצת של בנק ישראל (חתום על הלירה הישראלית, בעודה שטר...). ואחר כך מבקר המדינה. הבית חניך להשכלה ויראת שמים, באופן טבעי שלח את בנו לבית הספר 'חורב', שנוסד ע"י יוצאי גרמניה. אולם משם עבר הנער לישיבת 'קול תורה' ששייכת הייתה גם היא ליוצאי גרמניה אך באווירה חרדית יותר. שם דבק הנער בראש הישיבה, הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך, איש הישוב הישן, שנקרא לעמוד בראשה. מאז הפך הרב אוירבך לרבו המובהק. הוא נהג בו כל דיני תלמיד לרב שבשולחן ערוך, לא משה ידו מתוך ידו, מלשמשו בנאמנות. בהמשך למד גם בישיבות פוניבז' ומיר.

גם בהמשך השנים, משעבר ללמוד ולהתגורר בעיר העתיקה, ומאוחר יותר לשמש ברבנותה, נמשך הקשר של הרב נבנצל עם כל גונו הציבור. אברכים רבים מבני הישיבות, החרדיות והציוניות, זוכים לשמשו וללמוד מתורתו ומהנהגתו והמעשית. הוא אף שרת

מים מספר קודם יום שחרור ירושלים, מבקשים אנו להתרפק על אבניה של העיר שהיא גם לב. ואין לך חיבור גדול לאבני ירושלים מקשר חי עם תלמידי חכמים גדולים שלה. "ארץ אשר אבניה ברזל - אל תקרי 'אבניה' אלא 'בוניה'" (תענית ד).

אולי יותר מכל דמות אחרת, מזוהה הרב אביגדור יחזקאל הלוי נבנצל, רבה של העיר העליונה, היא ירושלים העתיקה, עם עיר הקודש והמקדש. כמעט מיומה הראשון של ההתיישבות המחודשת בעיר העתיקה, לאחר שחרורה מידי הירדנים בשנת תשכ"ז, בעוד סמטאותיה מלאות עדיין הריסות מחורבנה בשנת תש"ח, ואבק ממלא את ריאות הצועדים בינות לגלי האבנים ושרידי המבנים הישנים, נטש הרב אביגדור, אז אברך צעיר, אך עם זה עליו שעדין לגדולות, את מושבו בישיבת מיר הירושלמית. עזב את חבורת האריות שלמדה בה, ואת החברותא, רבי יצחק אזרחי, שנשארו בישיבה והיה, לימים, לאחד מראשיה. ללא הודעה מוקדמת הופיע בבית המדרש המאולתר של ישיבת הכותל, שעשתה אז את ימיה הראשונים, מחדשת שוב את קול התורה ברובע ההרוס, לאחר 19 שנים בהן נדס. למי שהתעניין באברך היושב והוגה לבדו במסכת בכורות, שונה בגילו ובלבושו מחבורת הבחורים שיסדה את המקום, ותהה מה מניע אותו להגיע ולהתיישב ללמוד דווקא שם, נימק הרב בפשטות: הן מהרה יבנה המקדש, והלא לוי הוא, ועליו להיות קרוב למקום העבודה. מאז ועד היום, יום יום, תמידין כסדרם הוא יושב בישיבה ועוסק בתורה. עם מאות תלמידים למד את הלכות בית הבחירה של הרמב"ם.

עניני ירושלים והמקדש קרובים ללבו במיוחד. בספריו ושיעוריו מרובה מאד העיסוק בהם. כן מיוחדת במינה, אפילו בין גדולי

בצה"ל במילואים כחובש. בשנים בהם שלטה ישראל במרחבי סיני, היה שדה תעופה צבאי בעיירה פאיד, באיזור שכונה 'אפריקה'. הרב נבנצל נסע לשם, מרחק מאות קילומטרים, כדי ללמוד שם ב'שיבת פאיד' עם חיילי ישיבות ההסדר. לכל חייל ששהה שם כמה שעות, בהמתינו לטיסה שתקח אותו ללב הארץ, הציע ללמוד עימו חברותא, בכל מקום שליבו חפץ. במלחמת 'שלום הגליל' שהה תקופה ארוכה עם חיילי ישיבת הכותל בשטח לבנון, בגזרה המזרחית.

שמחה קורנת

אהבתו לארץ והתנגדותו לכל נסיגה ידועות. בימי הסכמי 'אוסלו', כאשר הפקירה ממשלת ישראל את עזה ויריחו, פסק שיש לקרוע את הבגד, כאמור בגמרא (מו"ק כו.) "הרואה ערי יהודה בחורבנן אומר ערי קודשך היו מדבר וקורע". והלא עיר הקודש עזה, תבנה במהרה בימינו, מערי יהודה היא.

רבים מאד הם הפונים לרב לברר דבר ה', זו הלכה. בין הפונים גם רבנים ותלמידי חכמים גדולים הנזקקים להכרעתו. חוויה מיוחדת המוכרת לרבים היא הקידוש המתקיים בביתו בשבת בבוקר, לאחר תפילה בהנף החמה. הרב מדבר על ענין מן הפרשה ולאחריו מעלים הנוכחים שאלות רבות מתחומים שונים. תשובות הרב מפתיעות תמיד במקוריותן ובהיקף הידיעות.

עד לשנים האחרונות יושב היה במשך כל היום עטור בתפילין. מראה זה כשלעצמו, גם מבלי לפנות אליו בשיחה, די היה בו להשרות אווירה קדושה סביבו. "וראו... כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". מידה זו של היראה, השייכת לעמידה בסמוך למקום המקדש, קורנת מדמותו והד חזק לה גם בראיון שלפנינו.

ויחד עם יחס יראה זה, ובאופן מופלא, ללא כל סתירה אליו, מקרין הרב לשומעיו ולסובבים אותו גם הרבה שמחה. שיחותיו רוויות הומור דק וחינני. הוא מרבה לחייך. השומעים מתאמצים להקשיב לכל מילה בדריכות ולא לאבד גם את ההלצה המסתתרת בקפלי המשפט. ניתן לראות רבות חיוך של הנאה ושמחה על פני השומעים. שיחתו השבועית לפרשת השבוע מופצת באלפי עותקים ברשת ומאזינים לה רבים. משיחה זו ערך תלמידו, הסופר רבי יוסף אליהו, (מחבר 'התורה המשמחת', על רבו, הגרש"ז אוירבאך זצ"ל, שאליו התוודע דרך הרב נבנצל) את סדרת ספריו על פרשיות השבוע והימים הנוראים. חתנים רבים באים להתברך מפיו ביום חתונתם. הרב נעמד, רוקד לפנייהם בשירת "ימים על ימי מלך" או בשיר אחר, ואחר כך מתיישב וחוזר לתלמודו.

קירות ספוגים

לטובת מבקשי ה' ואוהבי ירושלים, עלינו למעוננו, סמוך ונראה אל הכותל המערבי, שריד בית מקדשנו, בו מתגורר הרב מזה עשרות שנים, להתבשם מתורתה של ירושלים. במאור פנים, בבדיחות ושנינות חריפה ונעימה, מקבל הרב את הבאים לשוחח ולהתייעץ. מילותיו מדודות, קולו חרישי, יש להטות אוזן לדבריהם. והדברים ברורים, חדים וחתוכים. לשאלותינו, הארוכות לפעמים, משיב הרב בקצרה, כדרכו.

בבית הגדול והמרווח, חי עדיין רושמה של אשת הרב, שנסתלקה לפני שנתיים, הרבנית שפרה ע"ה, בת הרב חיים זאב פינקל, שהיה משגיח בישיבת

עם תלמידים בשמחת פורים

מיר. היא הייתה חלק מחייו, וגם מהשפעתו והארת פניו, של הבית הקדוש הזה. באי בית הרב נבנצל לא במהרה ישכחו את המרץ, הנעימות וההדר, בהם ניצחה על הבית והנהגתו.

על השולחן בחדר הרב, סדורות בערמות, עשרות מחברות ישנות. אלו הם סיכומים של תלמודו עליו הוא חוזר ללא הרף שנים על גבי שנים. רק המחשבה על העמל הרב בשינון התורה העצום הזה מעוררת לדבוק יותר בתורה. לצידם ספרים וחידושים של מחברים בני ימינו, המוסרים לרב את יצירתם כדי שיעבור עליה ויאיר את הערותיו. ואכן הרב עובר על כמויות עצומות של דברי תורה, גם של מחברים צעירים לימים, מתחילת הספר ועד סופו, בטרם ייתן הסכמה לנאמר בו.

הקירות, ספוגי עמל תורה וקדושתה משרים עלינו הרגשה מיוחדת. הבאנו את דבריו כלשונם. ו"במקום שאמרו לקצר" ניתן ללמוד איך במילים ספורות ניתן לקפל משמעויות גדולות. תשורה קטנה לירושלים ולאובהיה.

השכינה נמצאת כאן

אנחנו נמצאים לקראת יום שחרור ירושלים, מהו בשביל הרב התאריך הזה, יום כח באייר? צריך להודות לה' ביום הזה על כל הניסים שהיו. היו ניסים גדולים. פחדנו - מי יודע מה יהיה, ובסוף ה' נתן בידינו את כל האויבים. גם חזרנו בבת אחת לחלק גדול מארץ ישראל.

מה מיוחד בירושלים? מה צריך להרגיש כשנמצאים בירושלים? צריך להרגיש שזה מקום השכינה, שנמצאים בארמון המלך.

כשאין בית מקדש, מה הייחוד של ירושלים? "מעולם לא זזה שכינה מהכותל המערבי". השכינה נמצאת כאן!

יש אומרים שמה ש"שכינה לא זזה מהכותל המערבי" לא נאמר על הכותל הזה.

בקניות רואים שכן מדובר על הכותל הזה. (חז"ל לומדים מהפסוק "הנה זה עומד אחר כותלנו" ש"לעולם אין השכינה זזה מכותל מערבי" (שמות רבה ב, ב), ו"שנשבע לו הקדוש ברוך הוא שאינו חרב לעולם" (שיר השירים רבה ב, כב), ולכן הוא לא נחרב בשעת החורבן (איכה רבה א, לא). ובקינה שכתב רבנו אלעזר הקליר, שחי בארץ ישראל בתקופת חיתום המדרשים, מפורש שהכותל שלא נחרב ושעליו נאמר "הנה זה עומד אחר כותלנו", הוא הכותל של הר הבית, שכן אחרי שהוא מתאר את מעשה האויב בעזרה, הוא כותב: "על פתח הר הבית החל לבוא, ביד ארבעה ראשי טפסריו להחריבו, על צד מערבי לזכר השריד בו, וצג (עמד) אחר כותלנו, ולא רב את ריבו" (קינה "זכור את אשר עשה צר", קינה טז בסדר הקינות של האשכנזים).

איזה יחס צריך להיות לנו כשאנחנו באים אל הכותל המערבי? לשמוח שאנחנו זוכים להתקרב קצת למקום המקדש, ומצד שני להתעצב ולהתאבל על כך שאין בית מקדש. מור הרב אויערבך זצ"ל היה משתדל לראות מהגג ברובע את מקום המקדש.

יש עניין לראות משם את מקום המקדש? כן, זכר לעליה לרגל.

יש עושים 'תרגול קרבן פסח'. זה טוב? חס ושלום.

למה?

בעזרת ה' במהרה בימינו נעשה קרבן פסח. אך בינתיים אסור לעשות תחליפים.

לאזן בין יראה ואהבה

מה דעת הרב לגבי עליה להר הבית? יש בזה כמה בעיות חמורות. דבר ראשון - הגבולות לא ידועים בבירור.

עלולים להיכנס אף למקומות שיש בהם חיוב כרת רחמנא ליצלן. בנוסף - זה גורם למכשולות ולפירצות נוראיות. גם אם נגיד שאתה עולה למקומות מותרים, זה גורם לאחרים להיכנס למקומות אסורים. גם אם יתירו עליה להר הבית, יהיו כאלה שלא יטבלו כהוגן, יהיו כאלה שצריכים לספור שבעה נקיים, כגון זב ואישה, ולא יספרו.

גם מצוות 'מורא מקדש' מתקיימת היום רק בכך שלא נכנסים.

בנוסף, כיוון שכל גדולי הדורות אסרו זאת, לכן מי שנכנס היום להר הבית עובר על "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושאל". צריך לשמור על מה שכל גדולי הרבנים, מכל החוגים, חתמו בשנת תשכ"ז, שלא להיכנס חס ושלום להר הבית. עוד לפני כן, הרב קוק פסק שאסור, ולא הייתה חסרה לו אהבת ארץ ישראל. וכן פסקו גם שאר גדולי הדורות, עוד לפניו.

ומה עם זה שהערכים מסתובבים שם ועושים שם כרצונם?

וכי בגלל שהערכים מחללים אותו, גם אנחנו נחלל אותו? ! אמנם זה ש"שועלים הלכו בו" זה ודאי דבר נורא, בין אם זה שועלים מהלכים על ארבע, ובין אם זה שועלים מהלכים על שתיים... אך זה שיהודים יחללו אותו זה הרבה יותר גרוע. חז"ל אמרו (תוספתא שבועות א): "קשה טומאת מקדש וקדשיו מכל עבירות שבתורה". כי זה פגיעה ב"מקום קודשו".

איך אפשר לחזק את הציפייה למקדש?

ללמוד הלכות מקדש, להתפלל על בניינו. להתאבל על חורבן הבית.

האם בכך שלא עולים לא נפגמת ההשתוקקות למקדש?

לא, מה פתאום? ! כתוב בשיר השירים (ד, א): "משכני אחרך נרוצה". לכאורה יש פה סתירה - אדם שצריך למשוך אותו לא רץ, ומי שרץ אז לא צריך למשוך אותו? - אלא מפני שבכל עובד ה' קיימים שני כוחות - אהבת ה' ויראת ה'. שתייהן מצוות דאורייתא, ואדם לא יכול לבחור רק באחת מהן. צריך לדעת את האיזון, מתי להשתמש בכל אחת מהן. עצם הרצון של יהודים להידיבק בקדושה הוא טוב. אך צריך את היראה, לא לגשת כשה' אוסר עלינו. אין היתר להיכנס להר הבית, וצריך להיזהר ב'משכני'. לא להתקרב כשאסור. יחד עם זה צריך לשמור על השאיפה למקדש, לשמור על השלהבת של ה'נרוצה', עד שנזכה כולנו לעלות בטהרה להר הבית ולהקריב קרבנות במהרה.

ימים
אחרונים
למבצע!

בואו לגלות את התנ"ך מחדש

הושלמה
הסדרה

990 ₪
בלבד!

במקום ~~1530 ₪~~

מחיר השקה
לסדרה כולה:

אספקה מיידית | 17 כרכים | ניתן לרכוש בתשלומים

רכשו כעת את הסט וקבלו עם שליח עד הבית חינם!

www.korenpub.com | 02-6330530

קורן

מרכז שטיינזלץ

התנ"ך המבואר שטיינזלץ
קוראים. מגלים. תנ"ך.

בתוקף עד 18.5.18
ט.ל.ח. בכפוף לתנאי המבצע

שמחת תורה במחנה יפתח

עם הרב הדרי זצ"ל

אנו נמצאים ימים ספורים אחרי פטירת הרב חיים ישעיהו הדרי זצ"ל. מה הרב יכול לספר לנו עליו? תראה את הישיבה שהקים. זה הסיפור הכי טוב עליו... הוא גם תרם תרומה נכבדה לכך שיהיו עוד ישיבות בירושלים. הוא היה פורץ הדרך בהקמת התורה בירושלים. בכלל, ירושלים הייתה חקוקה על ליבו מאוד. הוא דיבר תמיד על המיוחדות של קדושת ירושלים, על המיוחדות של שבת בירושלים.

מה הוא אמר על קדושת ירושלים?
הוא אמר שכמו שיש שבת בזמן, כך יש "שבת במקום", וזו ירושלים.

ממתי הרב הכיר אותו?
זמן קצר אחרי הקמת הישיבה. חיפשתי מקום ללמוד בעיר העתיקה, אז התחלתי ללמוד שם. מאז לא נפרדנו...

מה הרב יכול לספר לנו על אהבת תורה שלו? איך הוא זכה לגדל תלמידים הרבה?
הייתה לו אהבת תורה גדולה, הוא הקים במסירות את הישיבה. הישיבה נדדה קצת ממקום למקום עד שבאה אל המנוחה ואל הנחלה. הוא כמובן גם למד הרבה בעצמו וכתב ספרים.

הייתה לו גם אהבה גדולה לתלמידיו. הוא היה מתמסר לכל תלמיד, לוקח ללב כל תלמיד ותלמיד. הוא התעניין בהם, הוא ידע את מצבו של כל תלמיד ומצב משפחתו.

הוא ממש הכיר את כל התלמידים? הוא היה בקשר עם כולם?
לא רק שהכיר את כולם היטב אלא גם את המצב של כל אחד ואחד!

איזה סיפור מיוחד הרב זוכר לספר עליו?
כשהייתה מלחמת לבנון הראשונה, ובאותו זמן הרב הדרי היה בחופשה, אני הייתי בצפון עם הלוחמים. החיילים התעניינו רק בדבר אחד – אם הרב הדרי חוזר לישיבה או לא. זה כל מה שעניין אותם... הם כל כך אהבו אותו.

הרב היה בצפון והלך להיות עם הלוחמים?
כן. במלחמת יום הכיפורים הוא גם הצטרף, ונסענו ביחד לצפון... היינו בשמחת תורה במחנה יפתח.

מה הרב יכול לספר על אשתו – הרבנית זצ"ל?
היא הייתה מאירת פנים מאוד לכל אחד. טיפלה בעניים ובנוזקים. היה לה לב טוב, והיא לקחה ללב כל אחד. היא כמובן גם חיינה את הילדים שלנו לתורה וליראת שמים.

מה הרב יכול לספר על רבו – הרב שלמה זלמן אויערבך זצ"ל?
הוא היה ענוק בתורה. אף היה מרבה לבקר חולים, אלמנות וכדומה, והתעניין בהם מאוד. הוא כיבד את אשתו מאוד, הוא אמר בלוויה שלה שאין לו על מה לבקש סליחה, מעולם הם לא פגעו זה בזה.

איך מגיעים למצב כזה?
באמת שאני לא יודע...

אדם צריך להתעניין

מצד אחד "ירידת הדורות" בדור שלנו, אבל מצד שני יש התעוררות רבה של חזרה בתשובה, ויש ישוב הארץ, וריבוי של ישיבות. אז היום אנחנו בדור יותר טוב או בדור פחות טוב מבעבר?
זה כבר הקדוש ברוך הוא ימדוד... אבל ודאי שיש עליה ברוך ה' בלומדי התורה.

אנחנו מתקרבים לחג השבועות. יש אנשים שאומרים היום שקשה להם עם לימוד הגמרא. איך מקרבים היום לאהבת תורה, לאהבת גמרא, רבים לא מרגישים את המתקנות בלימוד.
אדם צריך להתעניין, להקשות בעצמו קושיות על הגמרא. גם אם הקושיות לא גדולות, לא צריך להיות רבי עקיבא איגר בשביל להקשות קושיות. אחר כך הוא יכול גם לתרץ תירוצים, וכך יהיה לו קניין אישי בתורה. גם צריכים רב טוב, שילמד אותם.

למה אנחנו משקיעים בלימוד גמרא יותר משאר הלימודים?
לימוד גמרא זה הדרך ללימוד הלכה למעשה. גם המשנה-ברורה מבוסס על הגמרא. ודאי גם צריך ללמוד נביאים, אני לא אומר שלא, אבל הגמרא זה העיקר. זה גם מפתח את השכל, לקנות "שכל של תורה". מי שרוצה ראש קטן שלא ילמד...

איך אפשר להתחזק בתפילה בכוונה?
להרגיש את המצב של עם ישראל. מפחדים כל רגע מתגובה איראנית, ומה שקורה בגבול עזה... בקיצור, יש עוד על מה להתפלל.

איך אדם יכול לחזק את אהבת ה' בליבו?
ללמוד ספרי מוסר. ולהתבונן בחסדי ה' איתו.

מתוך אהבה

איך מחנכים את הילדים היום לשמירת מצוות, ליראת שמים, זה מאוד קשה, יש היום הרב פיתויים...
צריך קצת למנוע אותם מהפיתויים של הרחוב.

ואיזה דבר חיובי כן?
גם אם ששולח את הילדים שלו לתלמוד-תורה וכדומה, כדאי מאוד שגם יקבע זמן ללמוד עימם. גם כדאי לתת להם פרסים בלימוד.

איך עושים את שולחן השבת באווירה מרוממת, יחד עם המשפחה?
לדבר דברי תורה בסעודה, לשיר זמירות, לעשות חידונים לילדים בשולחן השבת.

איזה דבר הכי חשוב בחינוך הילדים?
לחנך מתוך אהבה לילדים!

אנו מתקרבים לחג מתן תורה. איך נכון להתכונן לשבועות?
לתקן את המידות שלנו.

איזה מידות הכי צריך לתקן?
אהבת ישראל. שמירת הלשון.

איך מתחזקים באהבת ישראל? יש כל כך הרבה מחלוקות בעם?
זה לא חשוב, כל יהודי הוא יהודי!

בסיום הראיון, אנו מבקשים מהרב שיברך את הקוראים לקראת חג השבועות.

שיזכו כולם בעזרת ה' לקבל את התורה בשמחה. וגם שיזכו לראות את פני המשיח, ואת המקדש בבנינו במהרה, לעלות, להיראות ולהשתחוות.

חדש!

רות מניכור למלוכה

מאת יעל ציגלר

רות: מניכור למלוכה הוא קריאה מרתקת ומאירת עיניים במגילה האהובה – ובו בזמן מורה דרך לקריאה רגישה ומעמיקה של סיפורי התנ"ך בכלל.

איך יכולים אנשים לפעול על פי צו מצפונם, ובמעשים קטנים של חסד ואנושיות לשנות את מהלך ההיסטוריה ולהשיב לאומה את התקווה ואת האחדות?

ד"ר יעל ציגלר הינה מרצה לתנ"ך במת"ן ובמכללת הרצוג

באתר www.korenpub.com
ובמשרדי ההוצאה 02-633-0530

להשיג בחנויות הספרים המובחרות וברשתות

מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי

גוט שאבעס

וברכתי בקול חלוש מעט בנוסח ארץ ישראלי: "שבת שלום". הוא הזעיף את פניו לכיווני ואמר בקול רם יותר: "שאבעס!" מכוניות חלפו בכביש הרצל, אחד העורקים הראשיים של ירושלים, אופנוע ענקי השמיע קול מנוע אדיר ונעלם מעיניי כמו פגז שנורה מתחת. היה לי ברור שהאברך נזף בי על כך, שאני מברכו בקול ענות חלושה. חשבתי בלבי: מה הוא מקפיד עלי ועוד בשבת לזהטת כזאת, שבה הקדוש ברוך הוא מוציא חמה מנרתיקה?!

אחר כך נופתי בעצמי: הנה האברך הזה רוצה להיות ידידותי אליך, רוצה לשבור את המחסומים בין כל הזרמים וכל העדות, בין הצדיקים לבין החוזרים בתשובה. למה אתה מתכוון בתוך טלייך? ! תאמר לו 'שבת שלום' בכל אהבת ישראל שהצלחת לגייס מאז שחזרת בתשובה! אימצי את שרירי פניי בהבעת חיוך מופגנת וקראתי: "גוט שאבעס! שבת שלום, אחי!"

נתתי כל מה שיש לי כשאני מוותר על כל קורטוב של זרות. בחום היום חשתי: עם ישראל חי! כולנו אחים! הייתי מוכן לכל דבר, אפילו לפרוץ איתו בריקוד "לכה דודי" על פסי הרכבת השוממים. הוא התקרב אלי, מותיר את רעייתו מאחור, שרבב את ראשו כלפי הכביש וזעק: "שאבעס! שאבעס! שאבעס!..."

לפתע תפסתי מה קורה פה. האברך כלל לא הביט בי ולא פנה אלי, לא בפעם הראשונה, לא בשנייה ולא בשלישית. הוא פשוט צעק "שאבעס!" על המכוניות הנוסעות...

הייתי המום. ידעתי שיש כאלה שנהגו לצעוק "שאבעס!" ברחוב בר אילן וברחובות הסמוכים לשכונות גאולה ומאה שערים, אבל לצעוק כך ברחוב הרצל?...

בטרם עיכלתי מה שאירע, התקרב לעברי יהודי מבוגר שנראה כרב. הוא נעצר ונעץ את עיניו בעיניי. "שבת שלום!", אמרתי לו כדי להקל על מתח המבט. "שבת שלום", ענה והתקרב לעברי.

"אבי זכר צדיק לברכה היה אומר: 'אדם צריך להיות נוח לשמיים ונוח לבריות. אם אדם צועק 'שאבעס' על הנוסעים בשבת הוא נוח לשמיים ולא נוח לבריות. אם הוא שותק - הוא נוח לבריות ולא נוח לשמיים. אם כן, מה יעשה?'"

"שאלה טובה", הודיתי, "מה באמת אפשר לעשות?" "פשוט מאוד", ענה, "שיברך אותם 'שבת שלום'! וכך ייצא חובת שמיים וארץ!"

הוא סיפר עוד על אביו והסתבר לי שמדובר בצדיק ירושלמי ידוע.

נפרדנו בחיבוק והמשכתי ללכת לעבר ביתי. הגעתי לרמזור שלידי ביתי. מכונית עצרה והמתינה לאור ירוק. כדי שחידוש התורה ששמעתי זה עתה לא יישאר בגדר תיאוריה בלבד, הבטתי בנהג הצעיר שהסתכל לעברי, ולפני שחציתי את הכביש, אמרתי לו: "שבת שלום!"

"שבת שלום ומבורך!", ענה הנהג וחיך מאוד. חייכתי באור חוזר של אהבה חסידית ארץ-ישראלית, שהכהתה לרגע את אורו של גלגל החמה.

בצהרי שבת אחת סיימתי להתוועד עם חברים בקידושא רבא בשכונת קרית משה בירושלים. היטבתי את טליתי על כתפיי ויצאתי לרחוב הרב צבי יהודה לעבר רחוב הרצל. היה עומס חום כבד וחופשתי איים של צל אילנות בדרך הארוכה לעבר ביתי בשכונת נחלאות.

כאשר הגעתי לתחנת הרכבת הקלה, השוממה כמובן בשבת, צעד לקראתי אברך צעיר לבוש בחלוק ירושלמי ועטור בשטריימל, כשאשתו לצדו. הוא הביט בי במבט קשוח ואמר בקול רם מעט: "שאבעס!"

הופתעתי מעט מברכתו הקולנית, אבל התעשתי כהרף עין, נענעתי לו בראשי

מכללה אקדמית לחינוך

מימון של מכללת מופת יקב רחובת ומכללת אורח ישראל אגודה

יובל אוהיון סטארטאפיסט.

לראות היום לאן הם יגיעו מחר

אורות. המכללה המובילה לחינוך.

חינוך מיוחד | גיל הרך | על יסודי | מחול ותנועה

17 תוכניות לימוד שונות

תואר שפותח כך דלתות

מעונות לרווקות ונשאאות

הסעות לקמפוס מכל רחבי הארץ

יום חמישי
י"ז סיוון | 31.5
בשעה 16:00
קמפוס אלקנה

יום פתוח

אורות ישראל. מחנכים ליותר.

התקשרי עכשיו:

1800-500-210

www.orot.ac.il | ponim@orot.ac.il

לפח

שבוע ההצדעה למתנדבי השירות הלאומי-אזרחי י"ג - י"ז סיוון ה'תשע"ח (27-31.5.2018)

- יום א', י"ג סיוון ה'תשע"ח (27.5.18)** | אכסניית בית וגן, ירושלים
< אירוע למגזר החרדי, יום עיון בנושא השירות הלאומי-אזרחי
- יום ב', י"ד סיוון ה'תשע"ח (28.5.18)** | בית הנשיא, ירושלים
< טקס מצטייני השירות הלאומי-אזרחי בבית נשיא המדינה
- יום ג', ט"ו סיוון ה'תשע"ח (29.5.18)** | גני התערוכה, תל אביב
< יריד תעסוקה ולימודים "לבחור את הפרק הבא" לאוכלוסיות מיוחדות
< מגוון דוכנים לרישום ומידע על מוסדות השכלה ומעסיקים
< והנגשת מידע רלוונטי לאוכלוסיות
- יום ד', ט"ז סיוון ה'תשע"ח (30.5.18)** | מלון חוף התמרים, עכו
< הכשרת רכזות למנהיגות למגזר בני המיעוטים
- יום ה', י"ז סיוון ה'תשע"ח (31.5.18)** | אזור מרכז
< הכשרת רכזות וגופים מפעילים - הרצאות העשרה בנושא זכויות

טקס מצטייני השירות הלאומי-אזרחי במשכן נשיא המדינה, הינו חלק מאירועי שבוע ההצדעה למתנדבי השירות הלאומי-אזרחי ביניהם <<

נא אשרו השתתפותכם ברשות השירות הלאומי אזרחי טל' 02-5411500 או בדוא"ל yardenm@ncs.gov.il

השירות הלאומי-אזרחי: הזרק שלי ארום אהבה

להתחיל מחדש

סיפור לרגל 70 שנה למדינת ישראל

הרב איתי אפלבוים

אמר ליעקב שלפי דרכו של המהר"ם הכל שונה וצריך לחשבן את כל הסוגיה מחדש, אך לא היה נראה שהוא נרתע מזה. הוא התרווח בכיסאו והתחיל הכל מהתחלה. שוב קראו את הגמרא בפנים, שוב קראו את לשון התוספות; היו אלו אותן המילים, אבל מזווית ראייה שונה לחלוטין. אבא הסביר דרך חדשה לגמרי בסוגיה ויעקב ניסה לעקוב אחריו כשעיניו כבר כמעט נעצמות. נדמה היה לו שגם בהסבר זה לא נחה דעתו של אבא. יעקב התאמץ בכל כוחו שלא להירדם, הוא הרשה לעצמו להניח את ראשו על השולחן רק לרגע... ונרדם.

יעקב פקח את עיניו כשהשחר הפציע. קולות ציוץ הציפורים נשמעו ברחובות תל אביב עוד לפני קול האוטובוס הראשון של הבוקר. הוא הרים את ראשו בזהירות מהשולחן וראה את אבא רכון על הגמרא בריכוז עצום. אבא הסתכל אליו בעיניים אדומות, "הבנתי", הוא אמר, "מצאתי את הדרך בסוגיא".

לא חלפו ימים רבים ועולמו של יעקב הקטן חרב עליו. אביו ואמו - ניצולי שואה שמעולם לא החלימו לגמרי מפצעי המלחמה - הלכו לעולמם בזה אחר זה, והותירו אותו, בן יחיד, בן זקונים, בודד בעולם, בלי אח ואחות, בלי דודים או קרובי משפחה כל שהם, בלי משען ומשענה, כעורער בערבה.

השכנים שגרו בדלת הסמוכה היו אנשים טובים. הם דאגו לילד בן ה-10 שלא יידרדר לרחוב, וניסו לאסוף אותו אל ביתם ולחיק משפחתם, אבל אותם ימים היו קשים לכולם, ומחשבתם הטובה לא הצטרפה למעשה; בלב כבד שלחו אותו לבית יתומים בפתח תקוה. האווירה הקשוחה של המוסד לא היטיבה עם יעקב והוא לא שרד שם לאורך זמן. הוא נתגלגל ממוסד למוסד, משיבה אחת לשיבה אחרת, הולך ומתרחק מכור מחצבתו, מתנכר באורחות חייו לאביו שבשמים, ואיך בעולמו ולו אדם אחד הקרוב אליו באמת.

קרב ההצלה שלו היה השירות בצה"ל. הוא היה חייל מצטיין, לוחם ביחידה קרבית, ומפקדיו המליצו לשלוח אותו לקורס מכי"ם ואחר כך לקורס קצינים. כמפקד התגלה כבעל תבונה אנושית מיוחדת, נחישות ואומץ לב. במלחמת יום הכיפורים חייליו הלכו אחריו בעיניים עצומות. גם עבורו הייתה חוויית השירות בצבא חווייה מתקנת; העמידה אל מול החיילים, ההסתערות בשעת קרב בראש המחלקה, הרימו את רוחו והגביהו את קומתו. יעקב השתחרר מצה"ל אדם אחר. לימים היה רגיל

"בספרם של דן סינור ושואול זינגר 'מדינת הסטארט-אפ' (The Start Up Nation) מדגישים המחברים כי ישראל מייצגת את הריכוז הגדול ביותר של חדשנות וזימות בעולם כיום... מחברי הספר מנסים להסביר את מקורות היווצרותה של התופעה הייחודית הזו בכך שהמצוקה והצורך מולידים את כושר ההמצאה בגניוס היהודי-ישראלי, בצבא ובמוסדות הביטחון... 'אין זה רק סיפור של כישרון', הם כותבים, 'אלא גם של עקשנות, הטלת ספק נחרצת ברשויות והסתייגות נחושה מרשמיות, לצד גישה ייחודית כלפי כישלון, עבודת צוות, שליחות, לקיחת סיכונים ויצירתיות חוצת תחומים'" (מתוך הספר 'ישראל סיפור הצלחה' מאת אדם רוטר ונגה קינן עמ' 299).

שעת לילה מאוחרת בתל אביב הצעירה. אחרוני ההולכים פוסעים בשקט על המדרכה, שקועים בשרעפים. מפעם לפעם חולפת מוגית ביעף.

בבית משפחת רבינוביץ' האור עוד דולק. אבא ויעקב רכונים על דף הגמרא, מנסים להבין. אבא מעלה אפשרות, הוא חושב בקול רם, ויעקב מקשיב. זו שנתו הראשונה בלימוד הגמרא, עולם חדש נפתח לפניו, והוא אוהב לשמוע את אבא מסביר. ההסבר של אבא דומה יותר לציור מאשר להסבר, הוויות דאביי ורבא מונחות כביכול על השולחן לפניו, כמו כלי כסף נוצצים, ואבא נוטל אותן לידיו אחת אחת, ומציג אותן לפני יעקב.

עכשיו הם מנסים להבין את דברי התוספות. אבא מקריא ליעקב את הסבר המהרש"א ודן בדבריו. הדברים לא מתיישבים על לבו של אבא. יש כאן קושיא. אבא מסביר ליעקב למה ההסבר של המהרש"א קשה לו. לא בטוח שיעקב באמת הבין את עומק הקושיא, אבל היא מאוד כואבת לו. כואב לו לראות את מצחו של אבא חרוש קמטים, ולכן הקושיא מייסרת גם אותו, הקטן.

אמא נכנסה לחדר עם שתי כוסות תה. היא הביטה באהבה על יעקב הקטן שלה, רק בן 9 וכבר לומד גמרא עם אבא. הוא האושר שלה. מי היה מאמין שאחרי הגיהינום שעברה בשנות הזעם, אחרי שאיבדה את כל משפחתה ונותרה לבדה בעולם, ולזל קטן שריד מעץ רב פארות, אחרי הטלטלות והנדודים שבאו בעקבות השחרור מהמחנה, אחרי חבלי הקליטה בארץ והבדידות הנוראה עד שזכתה בגיל מבוגר להכיר כאן בארץ את בעלה ולהקים סוף סוף בית נאמן בישראל - מי היה מאמין, שאחרי כל אלה יבוא יום והיא תזכה למנת אושר כזו? אמא הניחה את כוסות התה על השולחן לצד הגמרא הפתוחה, ושוב חזרה, כשבידה צלחת ובה פרוסות עוגה חתוכות ומסודרות בקפידה. יעקב הרגיש איך ליבה של אמא עולה על כל גדותיו באהבה אליו, אהבתה הייתה נעימה לו, היא נסכה בו כוחות. ליבה של אמא נתן לו את האומץ להאמין בעצמו.

בינתיים חיפש אבא מוצא בכיוון אחר, והחל לעיין בדברי המהר"ם. אבא

לומר "צה"ל עשה אותי בן אדם. אם יש בי משהו טוב - זה מהצבא".

אחרי השחרור רצה ללמוד באוניברסיטה. מה שלא עלה ביד מורים ומחנכים במשך כל שנות נערותו - להושיב אותו אל מול ספר כדי ללמוד - עלה בידו בנקל, מאותו רגע שגמלה בליבו ההחלטה שזהו רצונו. תוך חודשים אחדים השלים את מבחני הבגרות והתקבל ללימודי הנדסה בטכניון. הוא סיים תואר ראשון ושני בהצטיינות והתקבל במהירות לעבודה בענף שהיה אז חדש במשק הישראלי - ענף ההייטק. יעקב היה מהנדס צעיר שהועסק במפעל חדיש עם משכורת לא קטנה. הוא קנה לעצמו רכב ושכר דירה בתל אביב. החיים החלו להראות אחרת.

יום אחד נערמו על שולחנו חמישה תיקים. הוא היה עסוק בכמה פרויקטים והצטברו לו מטלות רבות: להגיש דו"חות, לעבור על תוכנות, לאשר הזמנות. יעקב החליט להישאר באותו יום אחרי שעות העבודה ולגמור הכל, עד שהשולחן יהיה נקי. בשעת ערב, כשחשב שהמשרד כבר ריק מאדם, נכנס למטבחון להכין לעצמו עוד כוס קפה שחור, ולהפתעתו שמע קולות בוקעים מחדר הישיבות הסמוך. הוא נעמד מאחורי הדלת והיטה את אוזנו לדיון שהתנהל בשפה האנגלית. יעקב זיהה חלק מהקולות, היו אלה שני המהנדסים הבכירים של החברה, והשאר היו ככל הנראה מומחים מארה"ב. התמונה החלה להתבהר לו. הקבוצה האמריקאית באה לארץ כדי לנסות למצוא פתרון לבעיה שנתקלו בה בפיתוח מוצר מסוים, שבו תלו תקוות רבות. הם עשו סבב בין חברות הייטק שונות בישראל כדי לקבל הצעות איך לצאת מהמבוי הסתום. יעקב הקשיב רב קשב מאחורי הדלת. הוא עמד שם יותר משעה וקלט כל מילה שנאמרה. רגע לפני שקמו האורחים לצאת הסתלק במהירות לחדרו והתיישב אל מול השולחן. הוא לא ראה את התיקים הפתוחים עם הדו"חות וההזמנות, הוא שכח את ההחלטה שלו לגמור את הכל היום, הוא ראה רק דבר אחד - את המבוי הסתום ששרטטו האמריקאים.

מצחו של יעקב היה חרוש קמטים, אבל לא היה שם אדם מלבדו שיוכל להבחין בכך. הוא היה רכון מעל הדף בו רשם לעצמו את תורף הבעיה, מרוכז בכל כוחו. הוא חשב בקול רם, מסביר לעצמו את הבעיה, עד היכן הכל הולך כשורה ומהיכן מתחיל הקושי. ההסבר דמה יותר לציור מאשר להסבר, הבעיה ניצבה כביכול על השולחן לפניו כאילו היא מציאות של ממש, והוא התבונן בה. בשעה שתיים לפנות בוקר הבין שזה לא הכיוון. צריך להתחיל הכל מחדש. יעקב לא נרתע; הוא התרווח בכיסאו, והסביר לעצמו שוב את הנושא. המספרים היו אותם מספרים אבל זווית הראיה הייתה שונה לחלוטין. הוא רשם ומחק, העיר הערות בצד הגיליון ומחק גם אותן. כשהפציע השחר הבין יעקב שהוא קרוב לפתרון. בשעה שמונה בבוקר, כשגמר לקשור את קצות החוט שנותרו, ניגש יעקב אל המהנדס הבכיר והתוודה בפניו על שהאזין מאחורי הדלת אמש. הוא הסתכל אליו בעיניים אדומות, ואמר - "אני חושב שמצאתי את הדרך".

מכאן ואילך התגלגל הכל במהירות, ממש כמו בסיפורים. חברי הקבוצה האמריקאית התלהבו מהרעיון פורץ הדרך. הם הזמינו את יעקב להתלוות אליהם בחזרתם לארה"ב ולהציג את הקונספט בפני מנהלי החברה. יעקב לא חשב פעמיים, לא היה לו הרבה מה להפסיד אחרי שהחברה יקבל על עבד בישראל הודיעה לו שאם ירצה לחזור מקומו שמור לו. תוך זמן קצר הוא מונה למנהל הפיתוח של המוצר הייחודי, שאכן הוכיח את עצמו וכבש את השוק. בתמורה לרעיון שלו קיבל אחוזי בעלות על המוצר, וכך נעשה שותף באחת החברות המצליחות בעמק הסיליקון.

המוצר הראשון בישר את הדרך, ואחריו באו עוד, מבריקים יותר ומקוריים יותר. יעקב פתח חברה משל עצמו ושמה JR, כראשי תיבות של שמו, אשר היתה אחת החברות הישראליות הראשונות שנסחרה בנאסד"ק. היא מכרה מוצרים ל-70 מדינות ברחבי העולם, כשהייצור נעשה ב-4 מפעלים בארץ שהעסיקו למעלה מ-2000 עובדים. יעקב, או בכינוי שדבק בו עם השנים, גיי, היה המייסד והבעלים, כמו גם המנכ"ל

וראש מערך הפיתוח של החברה. הוא התגלה כיוזם בלתי נלאה, שלא נח על זרי הדפנה גם כשהותיר את המתחרים שלו הרבה מאחוריו. הוא חשב קדימה, ולא רק במונחים של מה יהיה המוצר הבא, אלא בדרך שקובעת את גבולות המפה של מחר. גיי היה עסוק בשאלות כמו איזה ענף יהיה בקדמת השוק מחר, ואיך למנף אותו כבר מהיום. היו לו חזון של חדשנות וסלידה מקיבעון מחשבותי. בקרבו קינן דחף להאיץ את התהליכים, לעקוף את המכשולים בדרכים מקוריות ולסגור עניין. היה לו אומץ לקחת סיכונים והוא ידע לעמוד מול כישלונות. גם כשנפל, והיו לו כמה וכמה נפילות, תמיד מצא את הכוחות לחזור ולקום.

גיי החל לקבץ סביבו חבורה של אנשים צעירים, כולם בוגרי יחידות מובחרות בצה"ל, בעלי אומץ והתלהבות דומים לשלו. הוא היה המנטור שלהם בעולם היזמות והפיתוח. הוא העניק להם מהתובנות שרכש ולימד אותם את כל מה שרק ניתן ללמד.

"אל תסמכו על אף אחד, האמינו רק בעצמכם", היה רגיל לומר, "את כל מה שאתם רואים - בניתי בעשר אצבעות. לא היה לי כלום בעולם. התחלתי מאפס."

"יותר מכל, בנו אותי המשברים. כשידעתי שאין לי ברירה אחרת - הצלחתי. הייתה לי אמונה שאני אשוד. גם במצבים הקשים ביותר מצאתי אמונה זו בתוכי".

גיי תפס את מקומו כאחד האנשים המרכזיים בתעשיית ההייטק ובעולם הסטארט-אפ, והיה לו חלק נכבד במהלך שהביא את מדינת ישראל הצעירה להיות מהמובילות בעולם בתחום החדשנות בתעשייה בכלל ובטכנולוגיית העל בפרט. במשך השנים גם נשא אישה ונולדו להם בן ובת. כשגדלו הילדים השתדל גיי למעט בנסיעות לחו"ל כדי לשהות יותר בקרב המשפחה ולהעניק לילדיו את מה שהוא עצמו לא זכה לו - דמות של אבא.

נראה היה שהכל הולך כשורה, לכאורה לא חסר לו דבר, אך כשהיה יושב עם בנו הבכור על ברכיו, מנסה לחוות את האושר שייחל לו כל חייו, היה קול עמום עולה מתוכו בניגוד לרצונו ומזכיר לו כמה הוא חסר. הוא נאבק בקול הזה, ניסה להשתיק אותו, אבל הקול היה חזק ממנו. החוסן שהפגין כלפי חוץ חיפה על שבר פנימי, על חיסרון שאינו יכול להימנות, על תחושה עמוקה שאין באמת על מי להישען. הוא כעס על אביו ואמו שנטשו אותו. הוא ידע שזה לא הגיוני, הם נפטרו לבית עולמם, אבל זה לא הועיל לרכך את הכאב ואת התחושות הקשות - איך השאירו אותו לבדו בעולם ולא הותירו לו דבר? לפחות היו משאירים לו ירושה... כלום! אין לו מהם אלא זיכרונות עמומים. נכון שבזיכרונות ההם היה מהול איזה טעם רחוק של בית, של אהבה, של שלמות, אבל מה זה נתן לו לחיים? את הכל היה צריך לבנות בעצמו, להתחיל מאפס. הקשר שלו עם הוריו הצטמצם לכלל יומיים בשנה בהם היה חובש כיפה לראשו והולך לבית הכנסת כדי לומר עליהם קדיש. וזהו. הרגש האפל הזה שקינן בתוכו וליווה אותו במשך השנים, היה מתפרץ מפעם לפעם ועוטף אותו, ושוב חוזר פנימה. מעולם לא שיתף אדם בכאב הזה. רק את אשתו הכניס לתוך חדרי החדרים של הדמות שהייתה מוכרת לכל כמודל ההצלחה הישראלית, ורק היא ראתה את התהום הפעורה שם, מאיימת לבלוע את הכל.

הרמת הכוסית לרגל השקת המוצר החדש של חברת JR נקבעה בדרך מקרה בדיוק לאותו יום בו חל יום ההולדת השבעים של גיי, והשותף האמריקאי שלו החליט לעשות מזה עסק. הוא הזמין לאירוע את כל השמות הגדולים של הענף. ישבו שם אנשי עסקים שהגיעו משבעים מדינות בעולם, כולם באו לחלוק כבוד לגיי. ידידיו ועמיתיו עלו בזה אחר זה אל דוכן הנואמים וברכו אותו. אחריהם עלה לנאום השותף האמריקאי שלו. הוא גילה שלפי מחקר חדש של הארגון הבינלאומי GEM כל 13 שניות בממוצע נמכר אחד מהמוצרים של JR ברחבי העולם. גיי עצמו הופתע מהסטטיסטיקה הזו. השותף שלו המשיך וסיפר על הזכות לעבוד לצדו וכו' וכו'.

מחשבותיו של גיי הפליגו אל הנאום שהוא עצמו עמד לשאת. הוא רצה לספר להם את סיפור חייו מההתחלה, איך ילד בן 10 שאין לו דבר בעולם, לא אבא ואמא, לא דודים ולא קרובים, לא כסף ולא בית, מפלס את דרכו ובונה אימפריה בעשר אצבעותיו. איך הקשיים שעברו עליו לימדו אותו שלא לוותר, ועם זאת לא לפחד מלהיכשל. הוא רצה לספר על לילות ארוכים שהשקיע כדי לפתור בעיה אחת. הוא רצה לספר על אותו לילה בו פתר לראשונה בעיה שהייתה נראית בלתי פתירה, איך

נשאר לבדו במשרד עד אור הבוקר, ואיך הגיע עם עיניים אדומות למנהל הישיר שלו ואמר "מצאתי את הדרך".

גיי שמע את השותף שלו ואמר שהדבר שהכי מרגש אותו בערב הזה הוא שאביו ואמו באו במיוחד מארה"ב לישראל לכבוד האירוע, והם יושבים כאן לפניו ורואים את ההישגים להם זכה יחד עם גיי. הוא פנה אליהם ואמר - "אבא ואמא, הכל משלכם. מכם קיבלתי את כל הטוב שיש בי; את הנחישות ואת התעוזה, את האמונה שאני מסוגל".

גיי נזכר לפתע באבא ואמא שלו. הזיכרונות צפו ועלו ללא התראה מוקדמת, ברורים וחדים יותר מאי פעם. התמונה שלו יושב לצד אבא ולומד גמרא, אמא נכנסת ומחבקת אותו בשקט בלי להפריע ללימוד. המבט הרך של אמא, המצח של אבא חרוש קמטים, העיניים האדומות של אבא שאומר לו "מצאתי את הדרך בסוגיה". דמעות עלו והנקו את גרונו. מה יהיה? עוד רגע מגיע תורו לדבר. הדמעות לא נעצרו בגרון, הן התפרצו דרך העיניים והרטיבו את הלחיים. החולצה נרטבה, גם החליפה. גיי שם לב שהידיים שלו הולכות כאילו מאליהן אל כיס החליפה ושולפות משם את הדפים בהם כתב לעצמו את ראשי הפרקים של הנאום אותו עמד לשאת. ידי אחזו בדפים וקרעו אותם לגזרים ללא רחמים. גזרי הנייר הושלכו על הרצפה תחת השולחן...

המנחה קרא בשמו והזמין אותו לנאום. הוא נעמד. מחיאות כפיים סוערות. גיי ניגש אל דוכן הנואמים. הוא גייס את כל כוחותיו, את כל אומץ הלב

שהיה בו, עד הטיפה האחרונה, ופתח -

"רבותי, אבקש את רשותכם לדבר בגילוי לב. לא אומר לכם את מה שתכננתי לומר אלא את מה שאני חושב כעת".

הוא הביט אל תוך הקהל. הפרצופים היו מוכרים. הנה אשתו יושבת למולו, ומשני צדדיה בנו ובתו. הנה האנשים שאיתם עבר את כשרת הדרך מאז שהוא זוכר את עצמו ועד היום הזה.

"ודאי רבים מכם שמעו ממני לא פעם את האיני מאמין שלי, אותו חשבתי לפרוש לפניכם גם היום. רציתי לספר את סיפור חיי מההתחלה, ילד בן 10 שנותר לבדו וסלל את דרכו כמו ידיו. אבל עכשיו גיליתי שזו לא ההתחלה. ההתחלה נמצאת הרבה לפני כן.

לפני רגעים אחדים התבהרה לי תמונת חיי מזווית חדשה. ואתם יודעים שאני לא מפחד להתחיל מחדש ולהסתכל על הכל בצורה אחרת".

הוא המשיך -

"מעולם לא סיפרתי לאיש מכם על אבא ואמא שלי. זה היה טאבו, חלק אפל בעברי. תמיד אמרתי שהשירות בצה"ל עשה אותי בן אדם. לא טעיתי כשסיפרתי שקיבלתי המון מהצבא, ממפקדי ומחיילי. אולם טעיתי בכך שחשבתי ששם הכל התחיל. חשבתי שהאתגרים עשו אותי מה שאני. כאילו העמידה באתגר לבדה מספיקה להוליד את האדם.

הערב נתחוור לי שאת כל מה שיש בי קיבלתי מאבי ואמי. לא עשיתי דבר בעולם אלא מכוחם. כשניצבתי אל מול הבלתי אפשרי והצלחתי, כשעמדתי עם הגב לקיר ושרדתי, כשכבשתי פסגות חדשות - חכמתו של אבי ותבונת ליבה של אמי הן שעמדו לי.

מנין נולדו בי היכולות שאותן רגיל הייתי לזקוף לזכות עשר אצבעותיי? הן לא באו סתם כך מהאוויר. המשברים היו ההודמנות למה שהיה טמון בתוך תוכי להיחשף ולהיוולד מחדש. המשברים היו רק הקטליזטור שפעל לחשוף את מה שאבא ואמא הורישו לי.

שנים ארוכות התהלכתי בתחושה כואבת שהוריי לא הותירו לי כלום, שהם נטשו אותי.

טעיתי.

אוי, כמה טעיתי.

הערב אני יכול לומר - בדומה למה שאמר לפני זמן קצר השותף שלי - אבא ואמא, כל הטוב שיש בי - שלכם הוא. נסכתם בי כוחות חיים המלווים אותי לאורך כל הדרך.

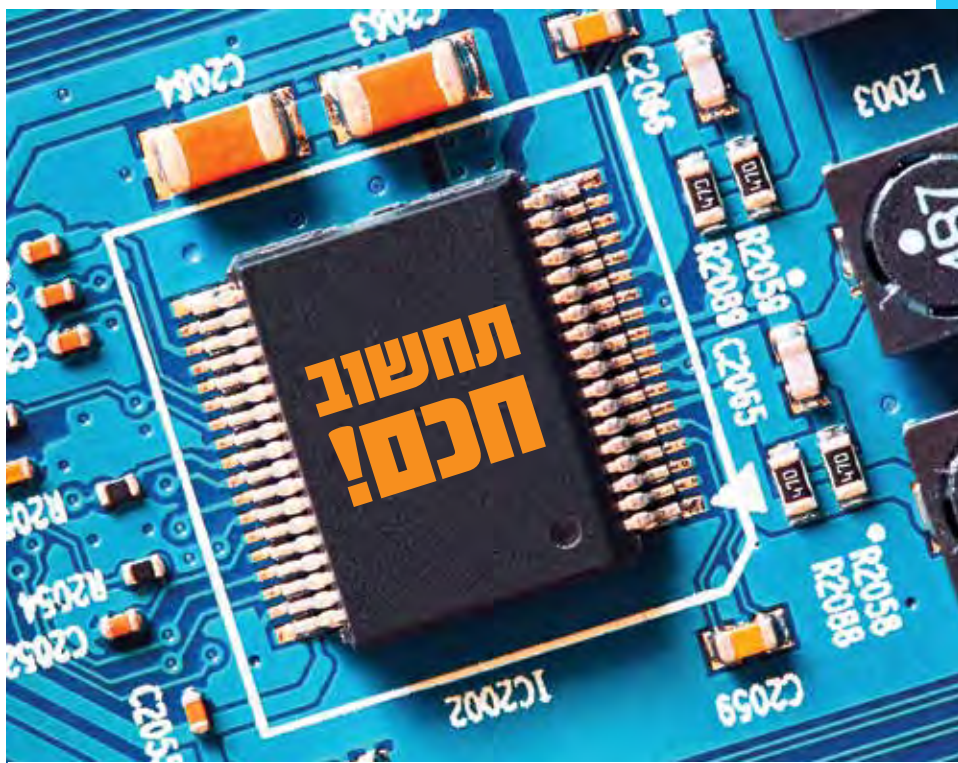
אבא, ממך למדתי את בקשת האמת, את החתירה אל האמת הצרופה בלא לוותר, בלא להישבר בדרך. אתה הטעמת אותי טעמה של חדרות הדעת, של צער היצירה, של חשיבה מקורית, של אינן שמחה כהתרת הספקות.

אמא, אמאליה שלי, את באמת הכל בשבילי. את מקור האמונה שלי, האמונה שתמיד נמצאת בי שיהיה טוב, שנשרוד את זה, שנקום ונתגבר. את מקור הנחישות שלי ואומץ הלב. את נסכת בי את שלל כוחות החיים, את בסיס האישיות שעליו הכל עומד. אהבתך אליי, תקוותיך ותפילותייך מילאו אותי כל השנים בלא שידעתי. אבל כעת אני יודע".

כשאמר יעקב את המילה "תפילותייך" משהו הזדעזע בתוכו. זה היה עוד יותר ויותר גדול ויותר חזק ממה שחווה לפני כן. נחשול אדיר גאה והתפרץ מבפנים, ולפתע מצא יעקב את עצמו אומר -

"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

אשתו וילדיו, האורחים שבאו מ-70 מדינות, קמו על רגליהם ואמרו - "אמן".

מכללת לביא ירושלים

חזמינה אותך לרכוש מקצוע מבוקש
בליוי תורני ובמימון של 80% על חשבון הצבא

בוא ללמוד תואר הנדסאי אלקטרוניקה ומחשבים
בתוך שנה ו-8 חודשים בלבד ולהתחיל לרכוש נסיון מקצועי כבר בצבא

- הקבלה מותנית במבחן פסיכוטכני וברייון.
- אפשרות למעונות בקמפוס
- קמפוס לימודים ומעבדות חדשות.
- למצטיינים אפשרות להמשך לימודים לתואר מהנדס במכון לב
- התכנית מיועדת לתלמידים תורניים ורציניים

מכללת לביא ירושלים
מכללה תורנית להנדסאים

- לגילאי 17-24 -

מיסודה של ברנקו וייס-שערי רחמים

לפרטים והרשמה:

073-2100330

הוא להנדס אצלנו את הסתיו שלך, האוניה

גִּרְכּוֹת גְּחִידוֹת

פרשת
בחוקותי

המתורה שלי

”הִחֲרַב בַּיְתָךְ בַּיְתָךְ וַיְחַמְּסִים מַלְאָכָיךָ – הַעֲוֹלָם הַזֶּה נִמְשַׁל לְמַלְאָכָי וְזַמְנִי, וְהַקְּבֵר הוּא הַמְּסוּמָם הַשּׁוֹפֵי שְׂאֵלֵי מוֹלֵיכִים אֶת הָאָדָם. הַחֲמִמִּים בְּרַכּוֹ אוֹתָךְ שֶׁהַקְּבֵר יוֹהֶה רִים, וְהַמְּלֹאךְ יִתְקַנֵּם הַרְבֵּה שְׁנִים. כְּלוּמֵר, שׁוֹמְרֵי חַיִּים אֲרַבִּים.”

”וַתִּבְלַעַל שְׁלֹחַנְךָ – יְהִי לָךְ יְלָדִים קְטָנִים שְׁיִעָשֶׂאוּ אִי-סֹדֵר בְּשִׁלְחָן.”

”וְלֹא תִרְאֶה שָׁנָה חֲדָשָׁה – שְׂלֵא תִמּוֹת אֲשַׁתָּךְ וְלֹא הַצְּטֵרָךְ לְשֵׂאת אִשָּׁה אַחֶרְתִּי.”
חַיִּיךָ גְּדוּל שֶׁל שְׂמִחָה וְאִשָּׁר הוֹרִיעַ עַל פְּרִי שֶׁל אֶלְעָזָר. ”אִם כֵּן, הַחֲמִמִּים בְּרַכּוֹ אוֹתִי בְּרַכּוֹת טוֹבוֹת מִמְּלֵאוֹת, וְאֵינִי לֹא הַבְּנֹתִי אֶת עַמְּךָ דַּבְּרֵיהֶם.” אָמַר.

(על-פי משלוח פבלי, מסכת מועד קטן, דף ט, עמודים א-ב)

חַיִּיךָ רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר: ”לֹא הַבְּנֹתֶיךָ שְׂאֵמְרוּ לָךְ. הֵם בְּרַכּוֹ אוֹתָךְ בְּרַכּוֹת נִמְלָאוֹת, אֲבָל הַלְּבָשִׁי אֶת דַּבְּרֵיהֶם בְּחִידוֹת, הַנְּפֹאוֹת כְּמוֹ קְלִילֹת.”

”לֹא הַבְּנֹתֶיךָ, אָמַר אֶלְעָזָר.

”אֲסַפֵּיר לָךְ אֶת דַּבְּרֵי הַחֲמִמִּים, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן.

”מִזְרַע וְלֹא מִקְצֵר – הַנְּפֹנָה שְׂמֹלֵלִיד וְלָדִים וְלֹא יְמֹתֶיךָ.”

”הַתְּנִינִים וְלֹא מוֹצִיא – חֲחַתּוֹ אֶת בְּרִיךָ וְחַמְּנִים אֶת הַפְּלוֹת הַחֲדָשׁוֹת לְבִיחָךְ, וְלֹא יְמֹתֶיךָ פְּעִלְיָתְךָ, וְהַפְּלוֹת לֹא יִצְטָרְכוּ לְצֵאת וְלַחֲזוֹר לְבֵית אֲבִיחָךְ.”

”מִמְצִיא וְלֹא תְנִינִים – חֲחַתּוֹ אֶת בְּנֹתֶיךָ, וְהוֹ יַעֲבְרוּ לְאוֹר עִם בְּעִלְיָתְךָ, וּבְעִלְיָתְךָ לֹא יְמֹתֶיךָ, וְלֹא יִצְטָרְכוּ לַחֲזוֹר הַבְּיָתֶיךָ.”

בְּרַגְרִים.

”הַאֲנִישִׁים הָאֵלֶּה צְדִיקִים גְּדוּלִים הֵם,” אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן לְבָנָיו. ”לָךְ אֵלֶיךָ וּבְפֶשֶׁשׁ שְׂיִצְרְכּוּ אוֹתָךְ.”
הִלָּךְ אֶלְעָזָר אֶל שְׁנֵי הַחֲמִמִּים וְאָמַר לָהֶם: ”אֲבֹא אָמַר לִי שְׂאֵלָךְ אֵלֶיכֶם וְתִבְרַכּוּ אוֹתִי.”

הַבְּיָסוּ בּוֹ שְׁנֵי הַחֲמִמִּים וְאָמְרוּ לוֹ כֵּן:

”יְהִי רָצוֹן שְׂמֹזְרַע וְלֹא מִקְצֵר,

תְּנִינִים וְלֹא מוֹצִיא,

מוֹצִיא וְלֹא תְנִינִים,

וְיִחַרְבַּב בַּיְתָךְ וַיְחַמְּסִים מַלְאָכָיךָ,

וְתִבְלַעַל שְׁלֹחַנְךָ,

וְלֹא תִרְאֶה שָׁנָה חֲדָשָׁה.”

אֶלְעָזָר נִבְהַל כְּאוֹד. הוּא חֲזַר אֶל אָבִיו וְאָמַר לוֹ: ”אֲבֹא, שְׁלַחְתָּ אוֹתִי אֵלֶיךָ כִּדִּי שְׂיִצְרְכּוּ אוֹתִי. לֹא דִי שְׂלֵא בְּרַכּוֹ אוֹתִי, הֵם אִם אֵיךְ קִנְיָנוֹ אוֹתִי.”

שְׂאֵל רַבִּי שְׂמַעוֹן אֶת אֶלְעָזָר בְּנָיו: ”מָה אָמַר לָךְ?”

אָמַר לוֹ אֶלְעָזָר אֶת הַדַּבְּרִים שְׂאֵמְרוּ לוֹ שְׁנֵי הַחֲמִמִּים.

”אֶלְעָזָר, הַקְּשֵׁב הַיְטִיב,” אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן

בְּרִיחוֹתָי לְאֶלְעָזָר בְּנִי.

זֶה הָיָה בַּקֹּר אֶחָד. שְׁנֵי חֲמִמִּים בָּאוּ אֶל רַבִּי שְׂמַעוֹן, לְהַפְרִיד כְּסֹפֵנוּ לְכַנֵּי שְׂיִצְאוּ לְדַרְגָּה. אֵלֶּה הָיוּ רַבִּי יוֹנָתָן בֶּן-אֶשְׁמֵי וְרַבִּי יוֹהָנָה

מאת: נתנאל ובת-אל אפשטיין

לשבר את הקרח

2

תקציר:

'פגע רע' האלים והמושחת תקף את רבי דניאל ובייש אותו, אבל רבי דניאל לא מוותר וממשיך לשאול: אפשר להתארח אצלך?

חה חה חה

אכל לא משנה, קוחר, אחרי שילך, יש לי פגישה עם השלטונות הלשנה קטנה על הפקלה פה והיהודים יתקפו, חה חה ואני אתעשרו חה חה חה

מה עובר עלימו איך הסקמתי לתת לפדצן העלוב הזה לישן פה בלילהמו

טוב, אתה יכול לישון על הקש הזה בפנהו אתה מסתלק מכאן קוחר על הבקר ואוי לב אם אשמע מקוב ציוץ אחד קל הלילהמו
אין לזושא מלים להודות לב על טוב לבך?

אוי... צער השכינה... אוי למלך שבעלות מרה וקבו מטלכים בכחו לזלזל הדגים... אוי...

אורז?
בהח-חח... אוי... אוי...

מה זה...?

קעבר כמה שעות

מבוא לפניך הפלמנו ואל התעלם מתחנתנו... בהח-חח... שנין אנו עי פנים לומר לפניך... אוי - צדיקים שנתנו ולא הסאנו...

הוא... בוכה הוא מקוש בוכה

בהח-חח... לעקמו שכינתא מעפרא... בהח-חח... ולעלוי שכינת עגנו... אוי... כרתי מוכן לומר תקון חזות... בהח-חח...

חצורו אמרתי לו לשמר על השקטו אני אקרע אותו לגזרים...

חטאנו רבנו של עולם! ציית לעשות ולא עשינו! ציית לא לעשות - ועשינו! אוי!!!

אכל חטאנו עינה פטאנו... וזושא חוטא שכימוק וזושא

יש משהו בבכי הזה... זה נוגע בי...

סיפורי חסידים | זמן וזמן

וישבתם לבטח בארצכם

כ.ה.

כי בימי רעב אנשים נודדים ממקום למקום כדי למצוא פרנסה ומזון, אבל אתם יהיה לכם מזון לשובע וממילא גם תשבו לבטח בארצכם. (אבן עזרא)

הה צעה. "אם כך נעשה, נמצאנו מקפחים את פרנסת הסוחרים הקבועים, הממתינים כל השנה לתקופה זו כדי להרוויח את לחמם ממכירת אתרוגים!"...

לאחר שהשניים הוגיעו את מוחם בעניין, העלו הצעות ופסלון בזו אחר זו, צץ בראשו של ר' זלמן בהר"ן רעיון חדש ומקורי.

"יודע אתה כי זה לא מכבר רכשנו שדה רחב-ידיים מצפון לחומת העיר כדי לבנות עליו בתים", פנה ואמר לידידו ובן-דודו. "הכסף לבניין עדיין אינו מצוי בידינו. ובכן, הבה נכשיר חלקה אחת מהשדה לזריעת חיטים; נורענה עתה ולתקופת הקציר נצבור כמות גדולה של חיטה ל'מצה שמורה'. אין כל ספק כי קופצים רבים יהיו לחיטים אלו שהרי הכול יאמינו בי ובך כי שמרגום כהלכה. כך גם לא נקפח את פרנסתו של איש. את

עוד באותו היום ראו אנשי ירושלים כיצד שניים מיקריה יוצאים אל מחוץ לחומה ומעדרים על שכמיהם. שלושה ימים רצופים עדרו וניכשו ר' זלמן ור' זלמן את החלקה שבחרו

הקמח שנטחן מהחיטים נמכר לסוחר המצות וברווח נוכל לספק את כל צורכי החתונה!"...

עוד באותו היום ראו אנשי ירושלים כיצד שניים מיקריה יוצאים אל מחוץ לחומה ומעדרים על שכמיהם. שלושה ימים רצופים עדרו וניכשו ר' זלמן ור' זלמן את החלקה שבחרו עד כי הייתה מוכשרת לזריעת חיטים. אז פיזרו גרעיני חיטה משובחים על פני כל החלקה החרושה. וכאשר למחרת היום החלו יורדים גשמי-ברכה, ידעו שניהם כי מלאכתם רצויה לפני המקום יתברך וכי עתידים הם לראות ברכה בעמלם.

בחלוף ימים אחדים, פנו ר' זלמן בהר"ן ובן-דודו לבית חמוי המיועד של יששכר ובישרו לו על מועד החתונה, עוד לפני חג הפסח הקרוב. משם פנו ללוות כסף שיספיק לכל צורכי החתונה, ביודעם מהיכן יפרעו את הלוואתם. לא חלפו חודשים רבים ויששכר וכת גילו באו בברית הנישואין.

לעת התקרב חג הפסח של אותה שנה, עמדו שני הר' זלמנים וקצרו ועימרו וריקדו וטחנו וניפו עד שהיה בידיהם קמח מוכחר, שמור וכשר למהדרין. בדמי הכנסותיהם פרעו ללוויהם.

על השדה הזו - שדה של אהבת-ישראל ושל הקמת בית כשר בישראל - החלה כעבור זמן להיבנות מאה-שערים, אם כל השכונות שמחוץ לחומות ירושלים העתיקה.

לצמיתות!

הצטער התלמיד צער רב והיה אובד עצות. ומה הדבר שעייב בעד יששכר? עניוה הגדולה של משפחתו. כיצד יוכל לשאת אישה בה בשעה שאין בידי אפילו כסף אחד ולא פרוטה שחוקה לצורכי החתונה?...

ראה ר' זלמן בצער תלמידו וליבו נחמץ. תחילה סבר לטוב על הפתחים ולאסוף כסף להכנסת חתן. אבל מיד חזר בו מכוונתו, בהכירו את תלמידו וביודעו כי זה לא יסכים בשום אופן לקבל מתנות בשר ודם מזרים. לעומת זאת, אילו היה לר' זלמן ממון משלו, היו פני הדברים שונים, משום שמידת הקרבה שבינו לבין תלמידו הייתה כְּשֵׁל אב ובנו. אלא שגם הוא עצמו דחוק היה בממון.

בן-דוד היה לר' זלמן שנקרא אף הוא ר' זלמן. כיצד ידעו הבריות להבדיל בין השניים שהיו שניהם תלמידי-חכמים, עוסקים בצורכי-ציבור באמונה, צדיקים וישרים? - לראשון היו קוראים ר' זלמן בהר"ן ולשני ר' זלמן בהר"ל (=בן הרב יעקב ליב'ס).

ביקש ר' זלמן בהר"ן את עצת בן-דודו בעניין תלמידו יששכר. החלו השניים מחשבים את צעדיהם: לקבץ נדבות? אי-אפשר. ללוות הלוואות? מהיכן יפרעו אותן. הציע אפוא ר' זלמן בהר"ל להמתין עד לצאת הסוחרים ליפו לבחור אתרוגים. נבחר סחורה משובחת בכמות גדולה ובכסף שנורויח תמורתה, נשיא את תלמידך החביב!"; הציע. אך ר' זלמן בהר"ן דחה את

תקופה, לפני כמאה ועשרים שנה. נידחי ישראל ממקומות שונים בעולם עולים לחון את ארץ-הקודש, מי בקבוצות ומי כיחידים. פניהם של רוב העולים - אל ירושלים שבין החומות.

אט-אט הולך המקום ונעשה צר מהכיל את אלפי התושבים. שטחים נרחבים נותרים שוממים ואינם נמכרים ליד ישראל, רק מפני צרות-עין של בעליהם שמרביתם אנשי כמורה נוצרים ובני דתות אחרות.

ומחוץ לחומות העיר - שממה ושיממון. אדמת טרשים בלתי מיושבת שסכנה תמידית של כנופיות ערביות אורבת לכל מי שמעיז ויוצא אליה. גם ניסיון הקמתה של שכונת 'משכנות שאננים' בידי השר משה מונטיפיורי, נדון בשלב זה לכישלון, כאשר קומץ תושביה נוטש אותה כעבור זמן קצר וחוזר על חיקן החם והמגונן של חומות האבן הגבוהות.

והנה כליל שבת אחד, עובר הקול - ר' זלמן בהר"ן (=בן הרב נחום, רבה של שאדיק) מזמין את ציבור התושבים לאסיפה שתתקיים במוצאי השבת הקרובה, בעניין "יישוב ירושלים שמחוץ לחומות". אף-על-פי שאנשי ירושלים כבר שבעו לא-מעט דיבורים ומעט מדי מעשים בעניין - איש לא זלזל בקריאתו של ר' זלמן, אשר נודע כאיש מעש שאין דיבוריו ריקים.

ואמנם, בצאת השבת נהרו לבית-הכנסת 'מנחם ציון' כמאה איש, כדי לשמוע מה בפיו של ר' זלמן.

ר' זלמן נושא דברים נלהבים בדבר הצורך לצאת מן המצר ולהרחיב את תחום המושב היהודי בעיר הקודש. האנשים נסחפים אחר התלהבותו ומחזקים את דבריו. לאחר מכן קורא ר' זלמן לנוכחים להוכיח את רצינותם ולשלשל עוד באותו הערב לתוך הקופה שיש, מאג'ידה אחת (השווה למאה פרוטות) לכל נוכח. וראה זה פלא, עוד באותו ערב נאספו מאה מאג'ידות, מקדמה לרכישת הקרקע.

לא חלפו אלא שנים מעטות ועל מקום הקרקע שראשית קניינה באותה אסיפה, במוצאי השבת הנוכרת, קמה לה השכונה הגדולה הראשונה מחוץ לחומות - שכונת 'מאה שערים'. בזכותה נפרץ מחסום הפחד ושכונות נוספות רבות קמו ונבנו בעקבותיה.

אבל עיקר סיפורנו נסוב סביב פרק הזמן שבין רכישת האדמה למען השכונה החדשה ובין תחילת בניינה בפועל.

וזה דבר המעשה:

תלמיד חביב במיוחד היה לו לר' זלמן בהר"ן ושמו יששכר. כשהגיע התלמיד לפרקו, השתדך עם נערה בת טובים. חלפה שנה, חלפו שנתיים ויששכר אינו נושא את כלתו לאישה. בא לפניו אבי הכלה וטען, שא את בתי כדת או היפרד ממנה

זלמן רודרמן ספרי איכות לכל המשפחה להשיג בחנויות הספרים המובחרות להתרגש, להחכים, ליהנות. הפצה ראשית: 03-9600770

סקופים

מים החסידות

דובי ליברמן

בחוקותי

שכך אמרו רבותינו ז"ל: "גלו לאדם - שכינה עמהם". וכך הוא בכל אדם, שגם אם ידע בנפשו שמקומו בתחתית המדרגה מכל מקום לא יפול לבו בקרבו לאמור אבדה תקוותי, כי האמת אינו כן. שאפילו בגלות שכינה עמהם, והיא הנותנת לו חיות אלוהית אפילו בעודו עובר על רצונו יתברך, שיוכל לקבוע במוחו ומחשבתו עניין אמונתו יתברך האמיתית. וזהו אָנִי הוִי"ה אֱלֹהֵיכֶם, כי הוִי"ה הוא בחינת היה הווה ויהיה, בכל זמן, ו"אני הוִי"ה לא שניתני", בכל מצב, ועל כן יכול להיות שורה וקבוע במוחו להיות לו לאלקים. [ליקוטי תורה]

שמירת הברית

וְאֹלֶךְ אֶתְכֶם קוֹמְמִיּוֹת

להבין מה שנאמרו הברכות בלשון עבר - "ונתתי גשמיכם", "ונתנה הארץ". הנה תיבת פְּחָקְתִי רומזת על קדושת הברית, כתרומתו: "בקימתי", שהוא ברית קיימת קדישא. ורומז בזה, שכשמתעוררת נפש בישראל לקבל עליה להיכנס בקדושת הברית, אזי הוא יתברך מסייעו מלמעלה לבוא אל תכלית השלמות, עד שגם כל העבר יתוקן ויהיה הכל בקדושה. וזה שסיים הכתוב וְאֹלֶךְ אֶתְכֶם קוֹמְמִיּוֹת, שמילת קוממיות היא גם כן לשון קיימת קדישא, שעל זה מובטח האדם, שהוא יתברך בעצמו יוליכהו בקדושה, שיגיע עד לתכלית השלמות, עד שיהיה קדוש מראש ועד סוף. [תורת אמת]

מי אתה באמת?

אִם בְּחָקְתִי תֵלְכוּ

פְּחָקְתִי - לשון חקיקה. כי שני מיני אותיות הם: אותיות הכתב ואותיות החקיקה. כתב, כדרך שהסופר כותב על הקלף; וחקיקה, כדרך שהסתת חוקק באבן. מה בין כתיבה לחקיקה? שהכתיבה אינה מגוף הקלף עצמו, אלא הדין מציאות לעצמה והקלף מציאות לעצמה, ואינם מתאחדים. לא כן החקיקה, שאותיותיה נפסלות בגוף האבן עצמה, מיניה וביה. כך, מיהם הזוכים לכל הייעודים האמורים בפרשה בשכרה של תורה? אלו אשר פְּחָקְתִי תֵלְכוּ, שתורתם אינה בבחינת תוספת למציאותם אלא כל מציאותם תורה. [ליקוטי שיחות]

צא מזה!

וְאֶכְלֶתֶם יִשְׁן נוֹשֵׁן וְיִשְׁן מִפְּנֵי חֶדְשׁ תּוֹצִיאֵוּ

יִשְׁן - היינו מעשים שהאדם כבר מתחיל להתיימשך מהם, ונוֹשֵׁן - היינו מעשים שכבר נראש מהם מזה זמן וזמנים. והנה הקב"ה מבטיח לו לאדם שעוד תגיע אליו הנאה מאלו המעשים, כי הוא יתברך ירפא אותם ויתנם לטובה. וכיצד? על ידי וְיִשְׁן מִפְּנֵי חֶדְשׁ תּוֹצִיאֵוּ, היינו שיקבל על עצמו מכאן ולהבא לכלכל כל דבריו במשפט ושלא יעבור רצון השם יתברך, ואל יפנה לפיתוי היצר הרע, האומר לו: "חטא, והשם יתברך ימחול לך". [מי השלוח]

מי חיפש גשמיות?!

וְנָתַתִּי גְשָׁמֵיכֶם בְּעֵתָם

טובות מופלאות צופנת התורה להולכים בדרכיה, והן אמורות בראש פרשתנו: גשמים בעתם, יכול הארץ, פרי העץ, שלום וביטחון. אמנם פלא הוא שכל השכר הזה ניתן במטבע גשמי, בעוד לומדי התורה נכספים, מן הסתם, לשכר רוחני הרבה יותר ממה שהם מתאווים לשכר חומרי. ישנם אמנם קטני הדעת, העוסקים בתורה בתחילה שלא לשמה, ועבורם מהוות הטובות הגשמיות מניע בעל ערך, אך התורה אינה עוסקת בהם אלא דווקא בגדולי הדעת, כדברי חז"ל: "בְּחָקְתִי תֵלְכוּ - שתהיו עמלים בתורה"; עמל המביא לכך שיהיו דברי תורה ומצוותיה חקוקים בלבו של הלומד ובכל מהותו. מה עניינן של טובות גשמיות אצל בני מעלה אלו? על כך יש להשיב: שכר רוחני בלבד, שהוא תוצאה טבעית של לימוד התורה, אינו שכר הולם עבור מי שדברי תורה הם כל מציאותו. אדם כזה מוכרח להתברך בכל ענייניו, גשמיות כרוחניות, כדי להודיע כמה רבה ברכתה של תורה לעמליה. [ליקוטי שיחות]

השכינה ממושכנת

וְנָתַתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם

זו מתנה היא מאתו יתברך לבניו ועבדיו, להשרות שכינתו עמם בגלותם, "ובכל צרתם לו צר" כביכול. ולשון מִשְׁכְּנִי הוא לשון משכון ועירובון, שהשכינה ממושכנת לנו עד עת קץ, אשר יקבץ נידחינו ויפדה אותנו עמו, כביכול. [מאור ושמש]

לא ייפול לבו

אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם

בכל אחד ואחד מישראל, גם אם הוא נתון בשפל המדרגה במידות ותאוות רעות ומוחו קטן מלהשיג בגדולת ה', יש בחינת אלוהות ודבר ה' השוכן בתוכו. וכמו שכתוב: וְנָתַתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם, ופירש בזהוהו על דרך משל אדם שנתון משכון לחברו, שהמשכון אינו מרצונו הטוב אלא בהכרח,

ההרשמה בעיצומה!

סקר 2018

אחד לשלשה זוגות בעולם מתגרשים!

קורס אינטרנטי פשוט וקל מקבלים לינק למייד ונכנסים לשיעור

קורס מדריכי חתנים

קורס יועצי/ות נישואין

קורס הדרכת כלות והכשרת בלניות

היכל שלמה

055-9-650-52-9

הרב שבתי סלנטיצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

התוועדות
התוועדות

סיימנו שאתהיה קשוריה!

המופתי ניסה לנתב את השיחה למקום אחר אבל הרב לא ויתר על האמת המביכה > הרבי בכה בניו יורק, החייל בכה בכותל והנשמה בכתה ל"בנות ירושלים" > כמשיח לפי תומו, קצין סיגפורי עקף את כולנו בסיבוב > אפילו את השגרירות מעבירים לירושלים, והיא בנויה לתפארת, מתפתחת ומשגשגת, אז למה אנחנו מתפללים כל הזמן "ובנה ירושלים"?

הרמב"ם שאל שאלה מעניינת: למרות שירושלים נזכרת כל כך הרבה פעמים בתנ"ך, בכל מקום בו מדובר על המקום שבו תשרה השכינה, שבו צריך להקריב קורבנות ובו תשב הסנהדרין - שמה של ירושלים לא מצוין. נאמר רק "המקום אשר יבחר ה'". למה התורה לא כותבת את המילה ירושלים? אחיו של המהר"ל, רבי חיים בן בצלאל מסביר הסבר נפלא: התורה רצתה להעביר לנו מסר שנוגע לכל יהודי בכל זמן, גם כשהוא תקוע בגלות הרחק מירושלים. ירושלים ובית המקדש מצויים בכל מקום בו לב יהודי פונה אל הקדוש ברוך הוא. אחד הפירושים למילה ירושלים הוא "יראה-שלמה", כלומר יראת שמיים מושלמת, ללא חיסרון באמונה. הנקודה הזו היא הנשמה שנמצאת אצל כל אחד מישראל, שהיא בחינת ירושלים. לכן כשהתורה אומרת "המקום אשר יבחר ה'", היא מתכוונת כמוכן לירושלים עיר הקדוש הממשית וגם ל"ושכנתי בתוכם" - לקדושה השוכנת בפנימיות בתוך כל אחד.

פעם כתב חייל יהודי ברוסיה מכתב לחפץ חיים ובו

ירושלים היא מרכז העולם, המקום שממנו מתפשט השפע לכל העולם. ירושלים מופיעה פעמים רבות בתנ"ך - שש מאות חמישים ושש, כגימטרייה "נרות" שבפסוק "אחפש את ירושלים בנרות". אצל עמים אחרים, לעומת זאת, ירושלים לא נזכרת בכלל.

הרב לאו נסע פעם לביקור במצרים אצל הנשיא מובארק, ובין היתר נפגש גם עם המופתי של מצרים ד"ר מוחמד טנטאווי. הרב לאו הזמין אותו לכבדו לבקר בירושלים, אבל המופתי אמר שכל זמן שירושלים גנובה והיא תחת שלטון יהודי הוא אינו מוכן שבדרכו שלו תהיה חותמת של מדינת ישראל. הרב לאו אמר לו: "שמעתי שיש לך דוקטורט על היהדות והקוראן ואתה בקיא מאוד בקוראן, אולי אתה יכול לומר לי כמה פעמים ירושלים מוזכרת בו?" המופתי ניסה להתחמק והעביר נושא, אבל הרב לאו לא ויתר. בסופו של דבר הוא אמר: "האם זה נכון שהתשובה הנכונה היא - אפס פעמים?" והמופתי נאלץ להודות באמת: ירושלים בכלל לא נזכרת בקוראן.

סקרן לדעת מה אמרתי? "שאל קינן. ולי אמר: "מה כל כך מסקרן? ראיתי אותך מדבר תוך כדי אכילה. מה יוצא דופן כל כך?"

קינן אמר: "כן, אבל פה אני מדבר עם אלוקים! אני מודה לו על האוכל שנתן לי. זה דיבור שונה לגמרי". אמר לו הקצין מסינגפור: "אתם מאמינים באלוקים? זה מאוד מוזר. **עד היום הסתובבתי בהרבה צבאות וראיתי נוצרים מתפללים, מוסלמים מתפללים, ראיתי שגנרלים בארצות הברית מבקשים ממנו עזרה, גם הגנרלים בצבא של מצרים כל הזמן הזכירו את ה'.** אך כאן אני כבר שלושה חודשים בצה"ל ומעולם לא שמעתי את שם אלוקים עד עכשיו".

קינן השתתק, נבוך בשם צה"ל, ונבוך גם בתוך עצמו: הסינגפורי הזה רואה את הניסים במלחמת ששת הימים וכל הראש שלו מתהפך, ואני, מה איתי? מתי יתהפך לי הראש מהניסים שקרו לי מול העיניים?

לפני מלחמת ששת הימים הרבי מלובביץ' אמר שיחה מאוד מעניינת על הפסוק "בונה ירושלים ה', נדחי ישראל יכנס". המדרש אומר על כך, שאף על פי שה' בונה את ירושלים, בכל זאת - נדחי ישראל יכנס. ולכאורה זה מאוד מוזר. מה הבעיה? אם ה' בונה את ירושלים הוא לא יכול גם לכנס את נדחי ישראל? ודבר נוסף לא מובן: כתוב במדרש ובוזוהר הקדוש שהקדוש ברוך הוא נשבע "לא אבוא לירושלים של מעלה עד שאבוא לירושלים של מטה". למה? מה הבעיה?

הרבי הסביר זאת דרך הלכה בדניי שכנים: אם שני אנשים חיים בבית אחד מעל השני, וח"ו אירע אסון ושני הבתים נפלו, כל אחד צריך לבנות את הבית שלו. אם מי שגר בקומה הראשונה לא מוכן לבנות מחדש את ביתו, הדייר שגר בקומה השנייה גם לא יכול לבנות את ביתו. מה עושים? הדין הוא שמי שגר בקומה השנייה יבנה את הקומה הראשונה ויגור שם, עד שהדייר של הקומה הראשונה ישלם לו את כל ההוצאות, ואז הוא יבנה מעליו את הקומה השנייה.

באותו אופן, במשך שנים רבות היו לנו ירושלים של מטה ומעליה ירושלים של מעלה הרוחנית, שממנה נמשכו כל ההשפעות הרוחניות. אבל כשנחרב הבית, ירושלים של מטה נחרבה, וכיוון שכך נחרבה גם ירושלים של מעלה, הסתלקה השכינה ויצאה לגלות. והנה כעת, אמר הרבי תוך כדי בכי, הוא מחכה שנבנה את המקדש של מטה. וכפי ההלכה שהדייר בקומה הראשונה צריך לבנות את ביתו קודם!

עד שעם ישראל לא יבנה את ירושלים של מטה, ה' "לא יוכל" לבוא לירושלים של מעלה. ה' אומר לנו: כשתהיה התעוררות מהצד שלכם מלמטה, גם אני אבנה את החלק שלי. ככה זה צריך להיות, אבל המדרש אומר דבר שונה: השם בונה את ירושלים - בלשון הווה, אף על פי שנדחי ישראל יכנס - בלשון עתיד. נכון שלפי ההלכה צריך שבני ישראל יבנו קודם את ירושלים של מטה, אבל כשה' רואה שאנחנו לא עושים תשובה, הוא אומר שיבנה את בית המקדש ויכנס נדחי ישראל עוד לפני שזה יבוא מהצד שלנו.

תוך כדי אמירת המאמר, הרבי בכה הרבה מאוד. זה היה תקופה קצרה לפני מלחמת ששת הימים. ה' אכן עשה לנו נס באתערותא דלעילא מדהימה. ומה נותר לנו לעשות? אם אנחנו רוצים את ביאת המשיח לירושלים, עלינו לחבר את ירושלים של מעלה עם ירושלים של מטה, "כעיר שחבורה לה יחדיו". ירושלים ענקית ומשגשגת, אבל עדיין אנחנו מתפללים לבנייתה ומברכים "ובנה ירושלים" בברכת המזון, כי כל העניין של ירושלים זה הקשר של ה'מטה' עם ה'מעלה'. העבודה שלנו היא שכל אחד יגלה בתוכו את ירושלים הפנימית, את היראה השלמה שבו. כל אחד צריך לצעוק ל"בנות ירושלים", לשורש הנשמה שלו - גם אם נראה שאני מתרחק, בעצם אני רוצה רק את הקדוש ברוך הוא! גם אם אנחנו באים אל הכותל ולא מתרגשים ולא בוכים, זה כואב לנו! וזה הקשר הכי עמוק!

נאמר: אני נמצא בצבא הרוסי, ואין לי תפילין, אין מזוזה, אין אוכל כשר. אני רוצה להתקרב לה' אבל אין לי שום דבר להיאחז בו. מה אני יכול לעשות? ענה לו החפץ חיים: אם אין לך תפילין ואין לך ציצית, אתה באמת לא יכול לקיים מצוות. אבל אתה כן יכול להתקשר אל ה' כאשר אתה מתפלל - תעשה זאת לכיוון ירושלים. כך אתה מתקשר במחשבה שלך, בתשוקה שלך, אל ה'. אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני. ירושלים נמצאת איתך בכל מקום. בכל מקום בעולם שאתה נמצא אתה פונה ומתקשר לירושלים.

הרעיון הזה מופיע בחסידות בפירוש לשיר השירים, שם מתוארים הקשר והאהבה שבין עם ישראל וה'. בהתחלה נאמר שה' בא לעם ישראל ומבקש מאיתנו: "פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי", ואילו עם ישראל אומר: מצטער, "פשטתי את כותנתי, איככה אלבשה? רחצתי את רגליי, איככה אטנפם?". אך לאחר זמן, התעורר הניצוץ הפנימי שבנו והחלטנו לפתוח לו את הדלת. אבל עד שהגענו ה' המשיך הלאה, "חמק דודי", הוא כבר לא שם.

עם ישראל הולך ומחפש אותו בשווקים וברחובות, והשומרים מרביצים לו מכל עבר. ואז הוא אומר: "השבעתי אתכם בנות ירושלים, אם תמצאו את דודי מה תגידו לו? שחולת אהבה אני". מי הן בנות ירושלים? בחסידות מוסבר שירושלים היא מקור הנשמה, מקור הקדושה, ו"בנות ירושלים" הן הנשמות בדרגה הגבוהה ביותר, כמו שהן לפני שירדו לעולם הזה. אנו פונים למקור הנשמה שלנו ומבקשים ומתחננים - לכי תגיד לי לה' שלמרות שירדתי מטה מטה, אני לא סתם אוהב אותך, אלא "חולת אהבה"! זה מזכיר את הביטוי שאומרים היום למישהו שרוצים להראות את האהבה כלפיו, "אני משוגע עליך". כך גם עם ישראל אומר לה': אני ממש משוגע עליך! למרות כל הריחוק, אני חולה מרוב אהבה!

חייל לא דתי הגיע בפעם הראשונה אל הכותל ובכה בלי סוף. חברו הביט בו ושאל: "הרי אתה כל כך רחוק מיהדות, כל כך 'אנטי'. על מה אתה בוכה?" אמר לו החבר: "על זה בדיוק אני בוכה! על כך שאני עומד ליד הכותל אבל לא מרגיש שום דבר, לא מבין כלל מה מיוחד במקום הזה!" אם הוא לא מתרגש ולא מרגיש כלום בלב, למה הוא בכל זאת בוכה? כי כואב לו! הכאב הזה הוא הקשר הכי עמוק שיכול להיות! אוי, געוואלד כמה שאתה קשור!

אחרי מלחמת ששת הימים הייתה התעוררות עצומה בעם ישראל. הרמטכ"ל יצחק רבין הגיע לכותל וכתב: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו". מרדכי הוד, מפקד חיל האוויר, אמר: "אפילו בחלומות הכי פרועים שלי לא הייתי יכול להאמין שנגיע לכזה הישג, מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהילתו!". ועזר ויצמן, שהיה ראש מחלקת מבצעים של חיל האוויר, אמר: "אין לי מה לומר, למעט: 'אצבע אלוקים היא'".

הרב משה קינן, קצין צה"ל במילואים, סיפר שהוא השתתף בקורס מפקדים יחד עם קצינים מחוץ לארץ. אחד מהם היה קצין מסינגפור בשם לי. הוא היה אדם מרשים, בעל ידע רחב שערך מחקרים על קרבות ומלחמות בכל העולם. בהזדמנות מסוימת קינן התעניין ושאל אותו: "מה גילית כשניתחת את מלחמת ששת הימים?" הקצין אמר לו, שהם לא התחילו בכלל לנתח את המלחמה הזו. קינן הסתקרן ושאל למה? הרי זו מלחמה כל כך חשובה, בטח אפשר ללמוד ממנה משהו. והקצין הסביר: "אנחנו מנתחים מלחמות כדי שנוכל ללמוד ולחקות את מה שהכוחות המנצחים עשו. אבל מלחמת ששת הימים הייתה דבר כל כך לא רציונלי, כל כך לא הגיוני, שאין לנו מה לנסות ללמוד ממנה".

הם יצאו להפסקה, שתו קפה ואכלו עוגה. קינן רצה לעורר את הסקרנות של הקצין, החזיק את העוגה בידו ובירך בקול רם "בורא מיני מזונות". להפתעתו, לי אפילו לא סובב את הראש. "אתה לא

